

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

ONLY SANTAS IN THE BUILDING

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

ALEXIS
DARIA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AMAZON ORİJİNAL HİKAYELER

**ONLY
SANTAS
IN THE
BUILDING**

ALEX I
DARI A

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan her türlü benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2024 Alexis Daria'ya aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Amazon Original Stories tarafından yayımlanmıştır, Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662529375 (dijital)

Kapak tasarımı: Hang Le

Kapak görseli: © kosmofish, © Miloje, © Veranika Dzik, © ZeinousGDS / Shutterstock

Tatil sezonunda sevdiklerini özleyen herkes için.

İÇİNDEKİLER

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

[YAZAR HAKKINDA BİLGİLER](#)

[ALEXIS DARIA'YA ÖVGÜ ALEXIS](#)

[DARIA'NIN DİĞER KİTAPLARI](#)

Birinci Bölüm

Abembeyaz kar tanesi, parlak kırmızı bir kordonla kapı kolumdan sarkıyor.

Yukarı Doğu Yakası'ndaki üçüncü kattaki daireme merdivenlerden çıktıktan sonra, paltomun içinde bolca terliyorum ve elimde son günümde yaptığım atıştırmalık koşturmasından kalan yiyeceklerle dolu kanvas bir çanta taşıyorum. Bulduğum kattaki diğer üç daireye hızlıca bir göz attığımda, hiçbirinin kapı kollarından sarkan bir şey olmadığını görüyorum.

Biraz daha incelendiğinde kar tanesinin, çocukların okulda yaptığı, bir kâğıdı üçgenler halinde katlayıp kenarlarından şekiller kestiğiniz elle kesilmiş çeşitlerden biri olduğu görülüyor. Kart stoğundan yapılmış ve kesimler düzgün ve hassas.

Binamızdaki tek çocuk 4D'de yaşıyor. Aralık ayının ortasındayız ve anneleri Bayan Kim'in kâğıttan kar taneleriyle dolup taşıdığını ve bu zenginliği paylaşmaya karar verdiğini hayal ediyorum. Gülümseyerek kar tanesini içeri getiriyorum.

Benim de bir Noel ağacım var. Küçük ve Charlie Brown tarafından dikilmiş gibi görünüyor. Dairemin geri kalanı gibi o da dekorasyondan tamamen yoksun. Paltomu çıkarıp atıştırmalık yükümü boşaltmadan önce kar tanemi ağaca asıyorum: tuz ve sirke cipsleri, kırmızı ve yeşil sarılmış Hershey's Kiss'ler, kavrulmuş kajular ve Winnie-the-Pooh'nun kıskançlıktan ağzını sulandıracak kadar büyük bir bal kabı. Teslim tarihi yaklaştığında

ve elimde atıştırma lıklar olması, stres seviyem fırladığında bütün bir pastayı sipariş etme olasılığımın azalması anlamına geliyor. Ayrıca çayı oksijen gibi tüketiyorum; dolayısıyla jumbo boy bal.

Öpücük paketini yırtıp açıyorum, bir avuç alıyorum ve masama dönüyorum, Starsong #24'ün kalan panelleri beni bekliyor.

Ertesi gün kapı kolumda bir origami turna asılı duruyordu. Postaları kontrol etmek için aşağı inerken fark ettim.

Turna, ağır kırmızı ve altın çizgili ambalaj kağıdından yapılmış ve avucumun içine sığıyor. Her katın kenarları keskin ve turnanın kafası gösterişli bir açıyla eğilmiş. Kırmızı bir kordonla asılı duruyor. Mektuplarımı topluyorum ve içeri dönerken turnayı da yanımda götürüyorum.

Kar tanesiyle birlikte ağaca asılıyor ve şimdiden evim biraz daha neşeli hissettiriyor.

Evimin kasvetli olduğundan değil. Duvarlar tipik daire kirası beyazı ve kompakt mobilyalarım yulaf ezmesi desenli krem rengi. Sadece üç ay önce taşındım ve Noel süslerim de dahil olmak üzere eşyalarımın çoğu hala depoda. Starsong #10 için yaptığım, pembe saçlı, lavanta tenli süper kahramanın bir portaldan itilip Dünya'ya çakılmadan önce kendi dünyası üzerinde uçtuğu bir flashback'i gösteren varyant kapağı çerçevelemeyi başardım. Ayrıca kız kardeşim April'in yeni ev hediyesi olan tek bir bitkim var. Ona göre öldürmesi çok zor olan bir kauçuk bitkisi.

Aksi takdirde, yaşam alanımdaki tek dekor, önceki sakinin önemsiz postaları ve boş atıştırma lık ambalajlarıdır,

ve kullanılmış kupalar.

Beni yargılamayın. Teslim tarihim geldi ve etrafta bu karmaşadan rahatsız olacak başka kimse de yok. Ve sesinin gerçek ve mecazi gücüyle engellerin üstesinden gelebilen Starsong, ne yazık ki ekibine savaş öncesi yaptığı moral konuşmasını resmedemiyor. Zihnim çizmek üzere olduğum tüm yakın plan çekimlerle doluyken, küçük bir tabağa biraz kaju fıstığı atıyorum, devasa bardağımı musluk suyuyla dolduruyorum ve işe geri dönüyorum.

Üçüncü gün, başka bir kırmızı ip parçası kapı tokmağıma dolandı, bu seferki karanlık, karlı bir gökyüzünün önünde yaprak dökmeyen ağaç silüetleriyle boyanmış dairesel bir ahşap dilime bağlıydı.

Arkasında bir şey yazıyor mu diye bakmak için çeviriyorum ama boş. Binadaki herkesin bu süslerden aldığını düşünmüştüm ama böyle bir şey daha fazla zaman ve beceri gerektirir ve 4D'deki her ikisi de on yaşından küçük olan çocukların bu kadar girişimci olduklarını hayal edemiyorum. Ama yine de, ben çocukken insanlar çizim becerilerime hep iltifat ederlerdi, yani belki içlerinden biri özellikle yetenekli bir ressamdır ya da belki aileleri yardım etmiştir.

Ya da belki bunlar onlardan gelmiyordur. Bay ya da Bayan Kim'i sormak için etrafta görmedim.

Her neyse. Bunun için endişelenecek zamanım yok. Son teslim tarihim iki gün sonra ve ancak uyanık olduğum her saat ve uyuduğum birkaç saatten daha fazla çalışırsam bunu başarabilirim. Starsong'un kendini toplulukla çevreleme çabalarının doruk noktası olan bir savaş sekansını bitiriyorum.

Odun dilimini içeri getiriyorum, çünkü kapının üzerinde bırakmak kabalık gibi görünüyor. Ayrıca çok güzel. Süs diğerleriyle birlikte ağaca takılıyor ve ben de masama dönüyorum,

Bir düzine Funko Pops'un yuvarlak, boş gözleri bana bakıyor. Paketten çıkarmayı başardığım birkaç eşyadan bazıları ve tek yoldaşlarım. Bana büyükannemin oturma odasını dolduran Precious Moments figürlerini hatırlatıyorlar, bu düşünce hem rahatlatıcı hem de biraz tedirgin edici. Bilekliğimi sıkarak, birbiri ardına karmaşık aksiyon pozları çizmeye odaklanıyorum.

Dördüncü gün, kırmızı bir ipin üzerinde beni bekleyen beyaz, tığ işi bir yıldız var. Dışarı çıkarak zaman kaybetmemeliyim bile, ama yulaf sütüm bitmiş ve çayım için ona ihtiyacım var.

İpliği parmaklarken omuzlarım gevşiyor. Bunların kimden geldiğini biliyorum.

2C'deki Bayan Greene eskiden kostüm tasarımcısıydı. Elbette dikiş dikiyor, ama aynı zamanda örgü örüyor, nakış işliyor, iğne oyası yapıyor ve daha fazlasını yapıyor - elyaf el sanatlarıyla ilgili her şeyi yapabiliyor. Evi, üzerinde çalıştığı filmlerden ve Broadway şovlarından kostüm parçaları ve dekorlarla dolu bir müze gibi. Her bir parçanın ardındaki hikayeleri dinlemeye bayılıyorum. Torunlarını ziyaret etmek için şehir dışına çıktığında, iki kedisine ben bakıyorum. Her ne kadar Bayan Greene yaşlı bir Porto Rikolu kadın olmasa da, bilmiş sırtışı ve bana ev yemeği getirme eğilimi bana geçtiğimiz yaz ölen ve arkasında asla doldurulamayacak bir boşluk bırakan kendi büyükannemi hatırlatıyor.

Son teslim tarihim teknik olarak bugün, ancak tamamlamam gereken bir sayfa kaldı: Starsong'u Dünya'daki yeni evinde bulduğu ailesiyle birlikte gösteren karar sayfası. Bu sayfanın duygusal bir etkisi olmasını istiyorum ve bütün gece çalışmayı planlıyorum.

Yarın mesai saatleri içinde. Biraz beyin boşluğu kazandıktan sonra, Bayan Greene'e borcumu ödemek için güzel bir yol düşüneceğim.

Son sayfalarımı ertesi sabah saat sekizde teslim ettim. Genel olarak, ortaya çıkan sonuçtan gurur duyuyorum. Şirin bir stili güçlü bir anatomi bilgisiyle harmanlamamla tanınırım ve bu projeye gerçekten de A oyunumu getirdim.

Comics grup mesajında Frodo'nun "Bitti" GIF'ini Chismosas'ıma gönderdikten sonra duş alıyorum, yağlı son tarih saçlarımı yıkıyorum ve sonraki beş saat boyunca uyuyacağım yatağa giriyorum.

Uyandığımda telefonum "Tebrikler, Evie!" gibi ifadeler içeren mesajlarla doluydu.

Kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve bir fincan çay yaptım. Buzdolabım çoğunlukla boş ve Japon balığı krakerleri yemekten sayılmadığı için, köşedeki Tayland restoranından harika bir öğle yemeği spesiyali sipariş ediyorum. Paltomu, şapkamı ve atkımı giydikten sonra yemeğimi almaya gidiyorum. Teslim almaktan daha hızlı olacak ve biraz temiz havaya ihtiyacım var.

Merdivenin köşesini dönerken telefonum bir başka tebrik mesajıyla çalıyor. Ekranı bakıyorum ... ve sert, kapüşonlu bir göğse çarpıyorum.

Büyük bir el dirseğimi yakalıyor, diğeri belimi kavırıyor ve aniden zengin sıcak çikolata rengindeki gözlere bakıyorum.

Bu Theo Winters.

Üst kat komşum.

Ve tüm gece fantezilerimin konusu.

İkinci Bölüm

T Belimdeki elin sıkı desteği içimde dalgalanan farkındalık dalları gönderiyor. Ağır paltomun altında tenim karıncalanıyor ve terlemeye başlıyorum.

Çarpışmanın şoku ve hızla atan kalbim arasında sesimi bulmam bir an alıyor ve kelimeler ince ve gergin çıkıyor. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Bakmıyordum."

Buna karşılık, Theo'nun derin baritonu eski bir meşe ağacı kadar sabittir. "İyi misin, Evie?"

"Um, evet. Senin sayende." Eğer beni yakalamasaydı, kırımın üstüne düşecek ve bu karşılaşmayı olduğundan daha da utanç verici hale getirecektim.

Çok yaklaştık. Duş aldığım ve dişlerimi fırçaladığım için son derece mutlu olsam da, keşke saçlarımı pembe bir berenin altına sıkıştırmak yerine taramak için de zaman ayırsaydım ve belki biraz dudak parlaticısı da sürseydim.

Öte yandan Theo mükemmel görünüyor. Ama koyu, dalgalı saçları, keskin yüz hatları ve aşırı duygusal ağzıyla her zaman öyle. Eğer onu ben çizseydim, Maluma ve Jon Snow karışımı, romantik ve sert biri gibi görünürdü. Boyu 1.80'in en az birkaç santim üzerinde ve biraz iri yarı. Ve sırtıttığında, belirgin köpek dişleri hafifçe dişleri andırıyor. Lisedeyken vampirlere takıntılıydım, bu yüzden bu küçük ayrıntı fark edilmedi ya da takdir edilmedi.

Beni ısırса hiç umurumda olmazdı.

Vampir gibi değil. Seks anlamında.

Artık resmileşti. Bay 4A'ya karşı kötü hislerim var. Gerçekten kötü.

Ama sonra onu son gördüğüm zamanı hatırlayınca midem bulanıyor.

Geçen haftaydı ve ben çoktan çılgınca bir teslim tarihi moduna girmiştim. Biri dairemin kapısını çaldı ve apartman yöneticisi Bernard'ı beklediğim için gözetleme deliğinden bakmadan kapıyı açtım.

Çaylak hatası. Bernard'ın yerinde tüm haşin ihtişamıyla Theo vardı. Kot pantolon, iş botları ve kahverengi gözlerini erimiş sütlü çikolata gibi gösteren zeytin yeşili bir Henley giymişti.

Bu sırada üzerimde yırtık pırtık bir Oscar the Grouch tişörtü, sütyensiz ve bol bir eşofman altı vardı. Yıkanmamış saçlarım topuzdan çok dağınık bir topuz haline getirilmişti ve perçemlerimin umutsuzca kesilmesi gerekiyordu. Saçımı ya da dişlerimi fırçalamak bir yana, yüzümü bile yıkamamıştım ve tabii ki bir paket tuzlu ve sirkeli cipsi yeni bitirmiştim.

Sanırım Theo'yu gördüğümde nefesim kesildi ya da ciyakladım ya da aynı derecede saçma bir şey yaptım. Ve sonra ağzımdan kaçırdım, "Seni süper sanıyordum."

Beni içine çekerken kara kaşları kalktı. "Onu bekliyor muydun?"

Kaküllerimin uzun kısımlarını kulaklarımın arkasına itmeyi denedim, sanki bu genel görünümüme yardımcı olacak bir şeymiş gibi. "Evet, koridorumun ışığı yanmıyor. Merdivenim var ama yine de ulaşamıyorum. Bernard bugün uğrayıp değiştireceğini söyledi."

Theo başını salladı. "Bunu senin için yapabilirim. Ama aslında mutfağınızı kontrol etmek için buradayım. Sanırım borularımdan biri sızdırıyor ve hasara neden olmadığından emin olmak istedim. Bakmamın sakıncası var mı?"

Gargara yaptıktan ve ne bileyim Sephora'da makyajımı tazeledikten sonra gelmesini tercih ederdim ama nezaket, uykusuzluk ve

Bu ısrarlı aşk bana kapıyı açtırdı ve "Tabii. İçeri gel." dedim.

Yanımdan geçip daireye girdiğinde neredeyse inleyecektim. Taze ve odunsu kokuyordu, sedir ve nane gibi, libidomu kışkırtmak için özel olarak tasarlanmış bir aromaterapi karışımı.

Hemen üstümde 4A'da oturduğu için tek yatak odalı dairelerimizin yerleşimi aynı. Banyo ve yatak odası sağ tarafta, dar bir koridordan geçerek birleşik mutfak / yemek / oturma odası alanına açılıyor.

Theo lavabonun önünde durdu ve kollarını sıvayarak dövme koleksiyonunu gösterdi. Sonra dolabın kapağını açtı ve çömelerek anahtarlarına takılı kalem ışığıyla içeriye baktı. Patates cipsi aromalı dilimin ucunda onun dövmelerini sormak vardı ki lavabomun kirli bulaşıklar ve paket servis kaplarıyla dolu olduğunu fark ettim.

Son teslim tarihi olduğundan bahsetmiş miydim?

Ve büyükannem öldüğünden beri temizlik için uğraşacak başka kimse olmadığını mı?

Tam evimin ve kendimin pasaklı hali için özür dileyecektim ki, boyuna göre doğruldu ve neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Theo iri bir adam ve koridorda ya da mahallede onunla karşılaştığımda cüssesi her zaman ağzımın kurumasına neden olurken, küçücük mutfağımda durması onu daha da devasa gösteriyordu. Ona bir fasulye sırtığı gibi tırmanmak istedim.

"Her şey yolunda görünüyor," dedi. "Hangi ampulün değişmesi gerekiyor?"

"Oh, um, şu." Koridordaki baş üstü aydınlatma armatürünü işaret ettim.

"Yakaladım seni. Nerede bu sözde merdiven?"

Sevimli sırtışı beni daha da telaşlandırdı. Ona buzdolabıyla duvar arasına saklanmış merdiveni gösterdim. Onu koridorda açtı ve

tırmandı. Eski moda cam armatürü sökmek için uzandığında, gözlerim kot pantolonunun bel bandının üstündeki açıkta kalan deri şeridine ve Evet, sadece söyleyeceğim: kışına. Kışına baktım. Ve duramadım.

Theo'nun poposu kot pantolonunun arkasını ilgi çekici bir kıvrımla dolduruyor, sırtının alt kısmındaki kas belirginliği aşağıyı gösteren neon oklar gibi hareket ediyordu. Gerçekten, nasıl bakmayabilirdim ki?

Biraz arka plan bilgisi vermek gerekirse, Theo ile taşındığım gün tanıştım. Hava doksan beş dereceydi ve nakliyeciler iki saat gecikmişti. Annem bütün sabah sanki bu gecikme benim suçummuş gibi başımın etini yemişti ve sıcak da soğukkanlılığımı korumama yardımcı olmamıştı.

Friends dizisindeki Ross gibi Pivot! diye bağırmamak için kendimi zor tutarken, iki adamın aşırı doldurulmuş krem rengi kanepemi dar merdivenlerden çıkarmasını izliyordum ki, Theo beş katlı merdivenlerin koruyucu azizi gibi ortaya çıktı. Hemen yardıma koştu, neredeyse hiç terlemedi bile. Nakliyecilerle şakalaştı, bu dar alanda mobilya taşımakla ilgili kendi deneyimlerini anlattı ve o zaman tam üstümde oturduğunu öğrendim.

O andan itibaren, bir fincan şeker için kapısına gittiğimi hayal ettim, göz kırptım, dürttüm, küçücük bir şort ve altında dantelli bir sütyen olan transparan bir üst giydim. Dantelli bir sütyenim olmadığını boş verin; bu hayalin amaçları doğrultusunda, iç çamaşırı çekmecemin arkasında sihirli bir şekilde bir tane buldum.

Onun yerine, onu her gördüğümde nasıl çöp gibi göründüğümü simgeleyen Oscar the Grouch tişörtümü giyiyordum, buna dayanamıyorum bile.

Büyükannem ne olursa olsun her gün saçını şekillendirir ve ruj sürerdi.

kiminle karşılaşacağını bilemezsin. Bunu ona söylesem, ne diyeceğini çok iyi biliyorum.

Gördün mü? ;Te lo dije!

Bir kez daha sana söylemiştim demesi için her şeyimi verirdim.

Ama biz konumuza geri dönelim.

"Yeni bir ampulün var mı?" Theo sormuştu ve ben de tezgâhın üzerinde duran ampulü hemen ona uzatmışım.

Becerikli hareketlerle eski akkor ampulü bir LED ile değiştirdi ve merdivenden inip katlayıp kaldırırken dikkatim bir kez daha poposuna çekildi.

Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim. Ampulü değiştirdiğin için."

"Benim için zevkti," dedi. "Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım, Evie."

Sonra Noel ağacıma baktı ve gülümsedi.

Ağaç bir başka yüz kızartıcı anıyı canlandırdı. Birkaç gün önce eve alışverişle dönerken Lexington'daki satıcıdan bir Noel ağacı alma isteği duymuştum. Küçük bir ağaç olmasına rağmen, eve taşımak beklediğimden çok daha zahmetliydi, özellikle de bir haftalık buzdolabındaki temel ihtiyaçlar beni ağırlaştırırken. Theo beni ağacın gövdesinden tutup yukarı taşımaya çalışırken buldu ve tıpkı kanepede olduğu gibi günü kurtarmak için yardımına koştu. Ben daha ne olduğunu anlamadan Theo ağacı geniş bir omzuna asmış ve yeniden kullanılabilir market poşetlerimin saplarını büyük bir eline dolamıştı.

Günler sonra, ağacım hala benim için yukarı taşıdığı zamanki gibi süslemeden yoksundu. Herhangi bir soru sormamasına ya da yargılamamasına rağmen, ağzımdan saçma sapan bir açıklama çıktı.

"Üzerinde çalıştığım çizgi roman için büyük bir teslim tarihi yaklaşıyor. Bu yayının son sayısı - bir çeşit büyük

Anlaşma, muhtemelen bir crossover etkinliği için ayarlama, ancak bu bir tür sır, bu yüzden hiçbir şey söylememiş gibi davranın - ve ben yedek sanatçıydım çünkü bir öncekinin ailevi bir acil durumu ya da başka bir şeyi vardı ve yayıncı oldukça hızlı çizebildiğimi biliyor." Tüm bunları ona neden anlatıyordum ki? Kim bilir! Ama bir kez başladıktan sonra, bir noktaya varana kadar duramazdım. "Her neyse, tüm Noel süslerim hâlâ depoda, çünkü onlar-" Kendimi zorlukla kesebildim. Her zaman eşyalarımı merdivenlerden yukarı taşımama yardım etmesi yeterince kötüydü; bir de benim duygusal yükümü taşımasına gerek yoktu. "Onları almaya vaktim olmadı. Bulaşık yıkamak ya da çamaşırlarımı yıkamak gibi başka bir şey de yapamadım. Ve elimde birkaç tane varken yeni süs eşyaları almak aptalca geliyor. Bir yerlerde. Yani evet, ağacı henüz süslemedim."

Ve sonunda çenemi kapattım.

Theo başını sallamadan önce bir an sessiz kaldı. "Peki, seni işine geri dönmek için yalnız bırakayım. Böldüğüm için özür dilerim."

"Özür dileme!" Eğer yeterince dileseydim, belki de bir portal açılır ve Starsong'un başına geldiği gibi beni uzayın derinliklerine fırlatırdı. "Su hasarı olmadığından emin olduğun için teşekkürler."

Bana çarpık bir sırıtış gönderdi. "Sadece iyi bir komşu oluyorum." Ve sonra beni sedir ve nane kokusuyla baş başa bırakarak gitti.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz banyoya daldım, ışığı yaktım ve yansımamı gördüğümde çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. Beni böyle görmesine nasıl izin verebilmişim? Neden daha sonra gelmesini istememişim?

Çünkü ezilmiş ve sekse aç beynim, bu muhteşem kızılağaç adamlar her karşılaştığımda kısa devre yapıyordu.

Ve şimdi işte buradayız, merdivenlerin tepesinde yüz yüzeyiz ve ne yazık ki durumum pek de iyi değil. En azından temizim, ama elimdeki tek şey bu. I

Gözlerimin altında haftalarca gecelemeden oluşan koyu, şişkin halkaları fark etmemesini umarak geri adım atıyorum ve sonunda dirseğimi ve belimi tutmayı bırakıyor.

Çok yazık.

"Çıkıyor musun?" O büyük, sıcak ellerini kapüşonunun ceplerine sokuyor. Paltomun içinden bile sıcaklığını hissedebiliyordum ve çıplak tenimde nasıl hissedeceklerini düşünmemeye çalışıyordum.

Soğuk bir gecede sıcak eller . . . Cennet.

Boğazımı temizliyorum ve cevap vermek için çabalıyorum. "Mm-hmm.

Paket servisi alıyorum."

Kaşları ilgiyle titriyor. "Nereden?" "Yummy Thai, köşeyi dönünce."

"Oh, harika-"

"Özel öğle yemeği," ikimiz de aynı anda söylüyoruz. Geniş sırtışı benimkiyle eşleşiyor ve onunla bir tür komşuluk akrabalığı hissediyorum.

"Bu geceki partiye gidiyor musun?" diye soruyor. "Beşinci kattaki mi?"

Beşinci katta sadece iki daire var ve her biri benim dairemin iki katı büyüklüğünde. Bay Barnes 5B'de oturuyor ve Bayan Greene'e göre ünlü bir söz yazarıymış. Görünüşe göre her yıl temalı bir Noel partisi düzenliyor ve binadaki herkesi davet ediyor. Tahminimce bu aynı zamanda apartman sakinlerinin gürültüden şikayet etmemeleri için onları yatıştırma çabası ama Bayan Greene bunun her zaman çok eğlenceli olduğunu söylüyor. Bu yılın teması Binada Sadece Noel Babalar.

"Gitmeyi planlıyorum," diyorum ve sonra bir sıçrama yapıyorum. "Orada olacak mısın?"

"Bunu kaçırmazdım." Muhtemelen gözlerindeki sıcaklığı hayal ediyorum, özellikle de bir saniye sonra kenara çekildiği için. "Seni bıraksam iyi olacak. Sonra görüşürüz, Evie."

Hoşça kal diye mırıldanıyorum ve bir iniltiyi yutkunarak merdivenlerden aşağı iniyorum. Neden onunla karşılaştığımda her zaman böyle bir tren enkazı gibi

görünmek zorundayım?

Hmm, belki de depresyonda olduğum ve yas tuttuğum ve tek başa çıkma mekanizmam kendimi işe boğmak olduğu içindir? Sadece bir düşünce!

İkinci katta, 2C'de durup kapıyı çalıyorum ama Bayan Greene cevap vermiyor. Muhtemelen bu akşamki partiden önce saçını ya da tırnaklarını yaptırmaya gitmiştir diye düşündüm. Yetmiş sekiz yaşında ve Star Trek'in ünlü oyuncusu Nichelle Nichols'a benziyor. Onu hiç bu kadar çarpıcı görmemiştim. Mücevher tonlarına ve gösterişli parçalara karşı bir tutkusu var ve makyajı ve saç her zaman tam kıvamında.

Bana gelince? Otuz bir yaşındayım ve en iyi "sevimli" olarak tanımlanabilirim. Eski bir erkek arkadaşım bir keresinde bana "seksi sincap" demişti ve aslında bunu bir iltifat olarak söylemişti. Her içki alışverişimde karttan geçiriliyorum ve tezgahhtarlar kimliğimdeki yılı kontrol ettiklerinde farklı inanmazlık ifadeleriyle karşılaşıyorum.

Biraz süslenmeyle, kesinlikle "güzel" olabilirim. Ama bu gece, güzelden daha fazlasını hissetmek istiyorum. Nakavt gibi hissetmek istiyorum. Bir bomba gibi. On üzerinden on.

Starsong kadar kendime güvenmek ve baş belası olmak istiyorum.

Uçma gücüne sahip olmayabilirim ama lüks marka rimelim ve kırk dolarlık bir tüp kırmızı rujum var ve bu neredeyse onun kadar iyi.

Theo'yla karşılaştığım son iki seferde en kötü halimdeydim. Bu parti ona -ve kendime- sadece kirli saçlı, bitmek bilmeyen teslim tarihleri olan ve trajik bir geçmişi olan, ter içinde kalmış bir mağara sakini olmadığımı gösterme şansım.

Kendi hikayemin sorumluluğunu alma zamanı geldi. Bu gece Theo'nun aklını başından alacağım.

Üçüncü Bölüm

T Döndüğümde beni bekleyen bir süs yok ve ben bunu Bayan Greene'in hala dışarıda olduğu anlamına alıyorum. Önemli değil. Onu partide göreceğim ve ona teşekkür edebilirim.

O zaman.

İki kişilik yuvarlak yemek masamda oturup kız kardeşim April ile görüntülü sohbet ederken bir yandan da pad thai tavuğumu mideye indiriyorum.

Telefonu açtığında ona "Tavsiyeye ihtiyacım var" dedim.

"En sevdiğim kelimeler," diyor ve sonra yana doğru bağılıyor, "Onu kırma!"

Görünüşe göre yeğenlerim her zamanki gibi başlarını belaya sokuyorlar.

April kırk yaşında ve benim ikinci annem sayılır. Aynı zamanda en iyi arkadaşım, ki bu yaklaşık on yıl öncesine kadar gerçekleşmemiştir. Kocas ve iki oğluyla birlikte Philadelphia'da yaşıyor. Çocuklar Tia'larının çizgi roman çizmesinin çok havalı olduğunu düşünüyorlar ve bunu tüm ilkokul arkadaşlarına anlatıyorlar.

"Sayfalarını bitirdin mi?" April çocuklara bağırmayı bitirdikten sonra soruyor.

"Onları erkenden teslim ettim. Editörden onay geldi bile."

"Tebrikler! Bu sonunda ara verebileceğin anlamına mı geliyor?"

"Önümüzdeki birkaç hafta için. Sonra yeni yılda başka bir proje için senaryo alacağım."

"Hmm." Ergoterapist olarak çalışan April'ın iş-yaşam dengem konusunda çok özel görüşleri var,

ya da eksikliği.

April nutuk atmaya başlamadan önce, "Neyse, bu yüzden aramadım," diyorum. "Bu Theo ile ilgili."

April'ın benimkiyle neredeyse aynı olan koyu kahverengi gözleri kısılıyor. Aynı bal rengi ten ve yüksek elmacık kemikleriyle kesinlikle kardeş gibi görünüyoruz, ancak onun saçları kıvrırcıkken benimkiler düz ve burnumun üzerinde beni sürekli on iki yaşında gösteren çillerim var.

"Ben hep ne derim?" diye soruyor, tıpkı annemiz gibi bir ses tonuyla.

Gözlerimi deviriyorum. "Yediğin kaba sıçma."

Theo'ya olan aşkım hakkında her şeyi biliyor ve komşumla ateşli bir ilişki yaşamamam gerektiğini açıkça belirtti.

Ama gerçekten çok istiyorum.

"Sadece burayı bulduğunuz için şanslı olduğunuzu söylüyorum," diye devam ediyor. "Onunla işler kötüye giderse ve kira sözleşmenizin bitmesine daha dörtte üç yıl varsa bunu tehlikeye atmak istemezsiniz."

Cevap vermek yerine çiğnediğimde, "Sanırım bu akşam partide olacak?" diye soruyor.

"Öyle." Ona merdivenlerdeki gerçek karşılaşmamızı anlattım. Sonunda April başını sallıyor.

"Tatlım, bence senden hoşlanıyor olsaydı şimdiye kadar bunu belli ederdi ve hayır, eşyalarını taşımak yeterli değil." Ses tonu kaba değil, ama bunu daha önce defalarca konuşmuştuk. "Neden hâlâ seni kahve içmeye davet etmedi?"

"Ben kahve içmem."

Öfkelendi. "Konu bu değil. Bu gece ne giyeceğine karar verdin mi?"

Konu değişikliğini memnuniyetle kabul ediyorum. "Noel Baba şapkası takıp kurabiye yapmayı planlıyordum ama onu her gördüğümde pasaklı biri gibi görünüyorum, her şeyi yapmak istiyorum."

April'ın ifadesi yumuşar. "Evie, eğer seni en kötü halinle sevmiyorsa, en iyi halini de hak etmiyor demektir."

"Biliyorum."

Theo'nun benden hoşlanmasını hedeflemediğimi ona söylemedim. Bu çok uzak bir ihtimal gibi geliyor ve açıkçası onunla partinin karanlık bir köşesinde öpüşmek beni tatmin ederdi.

Daha fazlasını istiyor muyum? Tabii ki isterim. Muhteşem olmasının yanı sıra Theo akıllı, yardımsever ve kibar biri. Kısa sohbetlerimizden yazılım mühendisi olarak çalıştığını, yedi yıldır bu binada yaşadığını ve kendi dairesinin sahibi olduğunu biliyorum. Bayan Greene ona bayılıyor ve kapıcı Bernard'ın gelmesi çok uzun sürdüğünde onun için bir şeyleri tamir ettiğini söylüyor.

Bilgisayarlar konusunda da aletler kadar becerikli olduğu anlaşılan üst kat komşumu daha yakından tanımak istiyorum. Ama onunla her karşılaştığımda kendimi ezik hissediyorum, ya gevezelik ediyorum ya da dilim tutuluyor. Bir kez olsun, Theo ile etkileşim sırasında kendimi en iyi halimde hissetmek istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?

"Daire nasıl?" April konuşmalarımızın bir başka ortak konusuyla düşüncelerimi bölüyor. "Depodan bir şey çıkardın mı?"

"Henüz değil. Ama sorun değil."

Kar tanesi, turna, kış manzarası ve yıldızıyla bugünlerde çok daha az üzgün görünen küçük Noel ağacıma bakıyorum. April'a onlardan bahsetmeden önce Bayan Greene'e teşekkür etmek istiyorum.

Göğsümde bir sıcaklık kabarcığı kabarıyor. El yapımı süslerden oluşan küçük koleksiyonuyla bu ağaç, burada kendimi her şeyden daha çok evimde hissetmemi sağladı.

April bir an sessiz kaldı ve ben pad thai'den bir lokma daha çiğnedim.

"Büyükkannemle son zamanlarda çok yakın olduğunuzu biliyorum," diyor nazikçe. "Hepimiz senin ne kadar

ona yardım etmek için adım attı. Bu kolay bir geçiş olmasa da sorun değil."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Üç yıl önce büyükannemin yanına taşındım. O zamanlar seksen beş yaşındaydı ve kendi kendine yetebiliyordu ama çöpleri ve benzeri şeyleri dışarı çıkaracak birine ihtiyacı vardı. Brooklyn'deki dairem kirası beni kurutuyordu ve evden çalıştığım için bu iş için ideal bir aile üyesiydim.

Büyükannem ve ben harika ev arkadaşları olduk. O yemek yapıyor, ben temizlik yapıyordum ve akşamları birlikte dizi izliyorduk. İspanyolca dil becerilerim en iyi ihtimalle basitti, bu yüzden anlamadığım şeyleri bana anlatırdı ve kelime dağarcığımın geliştiğini fark ettim.

Sonra fel geçirdi. Bir ay sonra da öldü.

"Evi satmak Tío için çok boktan bir şeydi," diye devam ediyor April. "Bunu hepimiz biliyoruz."

Ağızımdaki erişteler aniden tatsızlaşıyor ve onları bir yudum suyla yıkıyorum.

Büyükannemin ölümü hepimiz için çok zor oldu. Anneme, teyzelerime ve amcalarıma evi temizlemelerinde yardım ettim ama en azından bir süre daha orada yaşamaya devam etmeyi umuyordum. İpotek yıllar önce ödenmişti.

Ama büyükannem evi amcamın üzerine yapmış ve o da kimseye söylemeden satmış. Bana söylemeden.

"Keşke en azından bana satın alma şansı verseydi." Bu eski bir şikâyet ama April en azından bu konuda şefkatli bir kulak ve tüm hikâyenin beni en çok rahatsız eden kısmı da bu. "Param yetecek gibi değildi ama yine de. Ve sonra taşınmam için bana sadece üç hafta verdi."

İşte bu yüzden tüm eşyalarım depoda.

April anlayışlı bir mırıltı çıkarır. "Annem ve babamla yaşamak istemediğini biliyorum. Ama yine de taşınabilirsin

bize katılabilirsin. Bir sürü odamız var ve bahse girerim dairenizi kiraya verebilirsiniz."

Büyükannemin evinden taşındıktan sonra birkaç hafta ailemin yanında kaldım. Astoria'da yaşıyorlar ve benden kira falan da almadılar, ama annemle sadece küçük dozlarda başa çıkabiliyorum, bu yüzden asla kalıcı bir çözüm olmayacaktı.

Pazar sabahı annemle kiliseye gitme konusunda bir kez daha kavga ettikten sonra -o gitmemi istedi, ben istemedim- babam eski bir arkadaşından yardım istedi ve bana bu evi ayarladı. Yerler perili bir evdeymiş gibi gıcırıyor ve mutfak aletleri eski, ama kirası sabit ve hepsi benim.

Henüz ev gibi hissettirmese bile.

April'a "Çok nazıksın," dedim. "Ama New York'tan ayrılmaya hazır değilim." Kız kardeşimi ne kadar sevsem de, onun iyi niyetli ama müdahaleci soruları sinirime dokunuyordu.

"Sadece bunun bir seçenek olduğunu bilmeni istiyorum, tamam mı?" "Teşekkürler. Bir telefon daha alıyorum," diye yalan söyledim.

"Partide iyi eğlenceler. Her şeyi daha sonra dinlemek istiyorum. Ve iyi seçimler yapın!"

İyi huylu bir göz devirmeyi bastırıyorum. Kendimi bildim bileli bana bunu söylüyor. "Söyleyeceğim. Hoşça kal anne."

"Ouch. Anlaşıldı. Bye!"

Telefonu kapattım ve öğle yemeğimin kalanını buzdolabına koydum.

Sonra nihayet lavabodaki bulaşıklarla uğraşıyorum.

Büyükannemi en çok özlediğim anlar bunlar. Ortalık sessizken, yalnızken, yetişmesi gereken bir işim yokken. Meşgul olmak, onsuz geçireceğim ilk Noel'in kederiyle yüzleşmekten daha kolay.

Depodaki süsler mi? Onlar onun. Amcam evi elimden çıkarmadan önce bile onları saklamaya karar vermişim, bu yüzden kimseye söylemedim.

Ama onları oturma odasındaki sahte ağaçtan başka bir yerde görmeye dayanamıyorum.

Bu yüzden Bayan Greene'in beni düşünüp zaman ayırarak bu süsleri elleriyle yapması, ona anlatabileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Yine de ona bir şekilde teşekkür etmeliyim.

Bulaşıkları bitirirken ve günlük on beş dakikalık yoga rutinimi yaparken bunu düşünüyorum. Karşılığında bir şey yapmak istiyorum. Başka bir süs eşyası mı? Hayır, bu türevsel hissettiriyor. Bir çizim? Olabilir.

Sonra aklıma geldi. Noel'e bir hafta var ve ben henüz bir şey pişirmedim. Çok iyi bir aşçı olmasam da, yemek pişirmenin hassaslığından hoşlanıyorum. Her adımı takip ediyorsunuz ve bittiğinde lezzetli ve iç açıcı bir şeyiniz oluyor. Bayan Greene'in en sevdiği tatlıyı öğrenip onun için yapacağım.

Aklım başımda, vücudum gevşek ve esnekken dikkatimi diğer işime veriyorum: 5B'deki parti için hazırlanıyorum.

Teslim tarihime ulaşmanın verdiği endorfin ve belki de Starsong'un kendi hikâye örgüsünden esinlenen bir güçlenme duygusuyla şifonyerimi ve küçük dolabımı karıştırıyorum. Sadece güzel görünmek yeterli değil; yaratıcılığımı kucaklamak ve unutulmaz bir şey yapmak istiyorum.

Soğuk hava kıyafetlerini karıştırırken parlak bir içgörü ile karşılaştım.

Bu beyaz atkıyı ve bu kırmızı kazağı feda edersem ...

Bilgisayarımda hızlıca bir resim araması yaptıktan sonra bir makas ve sıcak tutkal tabancası aldım.

Kısa bir süre sonra kostümüm tamamlandığında biraz maskara ve şarap kırmızısı ruj sürüyorum. Sonra kaküllerimi kesiyorum ve saçlarımın uçlarında bir saç maşası kullanıyorum. Kenarları birkaç toka ile tutturuyorum ve geri kalanını serbest bırakıyorum.

Saçım ve makyajım yapıldıktan sonra göğüslerimi askısız bir sütyenin içine sokuyorum ve bir çift siyah

O kadar dar kotlar ki her oturduğumda işeme isteği duyacağımı biliyorum. Ama bu küçük bir rahatsızlık, çünkü popomu harika gösteriyorlar.

Ve şimdi, en önemli şeyin zamanı geldi.

Kırmızı V yakalı bir kazağın yakasını ve bileklerini kabarık beyaz bir eşarbin parçalarıyla süsledim. Saçımı ya da makyajımı bozmamaya özen göstererek kazağı başımdan geçiriyorum ve eteklerini kot pantolonumun içine sokuyorum. Esnek siyah kemeri belime doladıktan sonra, yatak odamın kapısının arkasında asılı duran aynaya dönüp sonuçları hayranlıkla izliyorum.

"İşte buradasın," diyorum aynaya. Uzun zamandır ilk kez kendimi sevimli ve ilginç çizgi roman çizeri Evie C.'den daha fazlası gibi hissediyorum.

Ben Ivelisse Cruz, ne istediğini bilen ve onun peşinden giden yetişkin biriyim.

Mariah Carey'nin 1994 tarihli "All I Want for Christmas Is You" klibindeki ikonik kırmızı Noel Baba kıyafetini giyiyorum. Ya da dolabımda bulunan eşyaları kullanarak elimden geldiğince buna yaklaşıyorum.

Seksi ve biraz da aptal görünüyorum, ki bu da komşularınızla yapacağınız bir Noel kostüm partisi için uygun görünüyor. Görünümü tamamlamak için kırmızı bir pantolonum olmasını istedim ama bu çok ileri gitmek olur. Kot pantolonla ceplerimde telefonumu, anahtarlarımı ve rujumu zar zor da olsa tutabiliyorum.

Bir fotoğraf çekip April'a mesaj attım. Hemen cevap verdi.

Genius!!!

Gülümseyerek ayaklarımı alçak topuklu, siyah botların içine sokuyorum ve daha önce aldığım bir şişe şarabın bulunduğu dar hediye çantasını alıyorum. Çıkıyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve beşinci kata çıkan iki kat merdiveni tırmanıyorum.

5B'nin kapısı açık ve canlı piyano müziği dışarı süzölüyor. Birisi "It's Beginning to Look a Lot Like Christmas" çalıyor.

Derin bir nefes alarak eşikten geçtim. Ve hemen Theo'yu fark ettim.

Dördüncü Bölüm

E Theo'ya baktığımda içimdeki her şey sıkışıyor. Odanın karşısında durmuş, 4D'den Bay Kim'le sohbet ediyordu - ya da en azından ben onun 4D'nin altındaki Bay Kim olduğunu düşünüyorum.

Sahte beyaz Noel Baba sakalı.

Theo, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, dövmelelerini ve güçlü ön kollarını gösteren kırmızı-siyah desenli bir fanila giyiyor. Kafasında siyah saçlarına karşı beyaz süslemesiyle dikkat çeken genel bir Noel Baba şapkası var ve kalçalarına gerçek aletlerle dolu bir alet kemeri asmış.

O kadar ateşli ki çığlık atmak istiyorum.

Sonra dönüyor ve beni tam olarak ne zaman gördüğünü anlayabiliyorum.

Yüz ifadesinin şaşkın olduğunu söyleyemem. Bu neredeyse komik düzeyde bir şok ve şaşkınlık anlamına gelir. Ama onunla ilgili her şey durur ve gözlerindeki yakıcı yoğunluk dışında yüzü bomboş kalır. Çenesi gevşerken dudakları hafifçe aralanır. Uzun bir süre sonra kendine gelir gibi gözlerini kırıştırır.

Onu bu şekilde çizdiğimi hayal ediyorum, sonra da böyle bir yüz ifadesinin uygun olacağı türden bir senaryoyu gözümde canlandırmaya çalışıyorum.

Gençlik romantik komedisindeki kızın gözlüklerini ve at kuyruğunu bırakıp baloya hazır tüm ihtişamıyla merdivenlerden indiği andır. Lisede aşık olduğu kızın nihayet onu yirmi altı yaşındaki güzel oyuncu olarak gördüğü andır.

Starsong'un yüzünü, ona aşık olan kadınla ilk tanıştığında böyle çizmiştim.

Bir gençlik filmi kahramanı, bir aktris ya da bir süper kahraman değilim ama aşık olduğum kişinin nutkunu tutmayı başardım ve bu beni ölçülemez bir güç ve zafer duygusuyla dolduruyor.

Son zamanlarda hissettiklerime göre öyle bir gelişme ki, cesaretimi toplayıp ona doğru yürümek için fazla çaba sarf etmeme gerek kalmıyor.

Sam Elliott'a benzeyen biri önümü kesmeden önce iki adım atabildim.

"Merhaba," diyor adam. "Ben Nate Barnes."

Bay Barnes, kır saçlı, kalın beyaz bıyıklı ve tatlı gözlü, yaşlı ve beyaz bir adamdır. Zayıf bedenine mükemmel bir şekilde uyarlanmış keskin kırmızı bir takım elbise giyiyor. Elini sıktım ve şarabı uzattım.

"Merhaba, Bay Barnes. Ben Evie. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim." "Tabii ki. Sen 3A'daki yeni kızsın, değil mi?"

"Bu doğru."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Loretta'nın senin hakkında söyleyecek çok güzel şeyleri var."

Gülümsüyorum. Loretta, Bayan Greene. "Bence o da harika biri."

"Sizden önce orada yaşayan adama göre büyük bir gelişme gösterdiğinizizi şimdiden söyleyebilirim," diye devam ediyor Bay Barnes. "Kesinlikle korkunçtu. Partilerimin hiçbirine gelmedi. Yine de başına gelenler utanç verici."

"Oh, hayır. Vefat mı etti?" Sesime uygun miktarda korku ve sempati katıyorum ama daha çok benim dairemde ölüp ölmediğini bilmek istiyorum.

"Öyle bir şey yok. Florida'ya taşındı." Bay Barnes ürperdi. "Daha kötü bir kaderi hayal bile edemiyorum. Ve bunu Jacksonville'de doğmuş biri olarak söylüyorum. Şimdi, buradaki genç Theo ile tanıştınız mı?"

Eliyle işaret etti ve ben kendimi toparlamaya vakit bulamadan Theo yanıma geldi, o kadar yakın ve yakışıklıydı ki

nefesimi tutmaya çalışıyorum.

"Vay, vay, vay, bu Noel Kraliçesi'nin ta kendisi değil mi?" Theo'nun derin sesi ürpermeme neden oluyor ama sıcak bakışları beni bir aşağı bir yukarı süzerken bile kendimi tutuyorum.

"Kim olarak giyindiğimi biliyor musun?" Bu kostümle ilgili en büyük endişem buydu, ancak insanların tanımamasının önemli olmayacağı kadar Noel Baba'ya benzediğini düşünüyorum.

"Bu şarkı modern bir klasiktir." Sonra Theo eğilir ve alçak sesle konuşur. "İyi görünüyorsun, Evie. Gerçekten iyi."

Karnımda coşkulu bir çırpınma hissi başlıyor. "Teşekkür ederim. Sen de öyle. Oduncu Noel Baba mı?"

Alçak sesle kıkırdıyor. "Onun gibi bir şey. Noel Baba'nın atölyesine gidiyordum." Alet kemerini sallıyor ve ben kızak çanlarının sesini duyuyorum.

"Şirin." Şingirdayan toplarıyla ilgili bir şaka yapmaktan kıl payı kaçınıyorum ve kendimi tuttuğum için son derece gurur duyuyorum. Bana bakın, uygunsuz bir şekilde gevezelik etmiyorum! Şimdiden ilerleme kaydediyorum.

"Ampul hala iyi mi?"

"Evet. Tıpkı olması gerektiği gibi açılıp kapanıyor."

Gülüyor, umduğum gibi. "Tavana ulaşamamak dışında, şu ana kadar burada yaşamaktan memnun musun?"

"Bayıldım sayılır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Herkes çok arkadaş canlısı. Ve son zamanlarda biri benim için çok tatlı bir şey yaptı, ben de teşekkür etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

Bir kaşını kaldırıp sırtıyor ve o çok sevdiğim küçük dişlerini gösteriyor. "Öyle mi? Bir fikrin var mı?"

"Bir şeyler pişirmeyi düşünüyordum."

Bu onu şaşırtmışa benziyor. "Yemek yapmayı sever misin?" "Evet, ama pek sık yapmam."

"Ah. Son teslim tarihleri?"

"Bu ve bende Küçük Mutfak Sendromu denen bir durum var."

Başını salladı. "Oraya aşınayım. Gelip üst katta pişirmek istersen benimkine fazladan bir tezgah yaptım. İşini kolaylaştırabilir."

Bu benim bir fincan şeker ödünç alma fantezime o kadar benziyor ki kendimi çimdiklemek istiyorum. "Mutfağını dağıtmamın bir sakıncası var mı? Sonrasında temizlerim tabii ki."

"Umarım sonuçların tadına bakabilirim." Sırıttıyor, sonra biraz omuz silkiyor. "Her neyse, temizlik yapmayı seviyorum. Gün boyunca beynime yüklediğim tüm sorunları çözmesi için zaman veriyor. Hani bazen bulaşık yıkarken ya da çamaşır katlarken bir aydınlanma yaşırsınız ya?"

"O anları seviyorum." Çamaşırlarını katlamasına da bayılıyorum.

"Ben de öyle. Ama beynime bu molaları vermem gerekiyor, aksi takdirde verileri kıramıyorum."

Koluna dirsek attım. "Sen tam bir bilgisayar adamısın." "Tam olarak değil. Ben de ellerimle çalışmayı seviyorum."

"Eminim öyledir." Bu müstehcen yorum ben daha iyi düşünemediğim ağzımdan kaçıyor. Kaşları alnında havaya kalkıyor ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. Boğazımı temizliyorum ve konuyu değiştirmek için acele ediyorum. "Aslında son teslim tarihimle işim bitti."

"Tebrikler. Sen bir sanatçısın, değil mi?"

"Evet, çizgi roman çiziyorum."

Etkilenmiş görünüyor. "İç sayfalar gibi mi? Tüm sıralı sanat eserleri?"

Başımı salladım. "Ve ara sıra kapak da."

"Vay canına. Bu çok yaratıcı. Ve bir ton beceri gerektiriyor."

Sırıttıyorum. "Bu ve günün büyük bir bölümünde çizim tabletimin başında bir çirkin yaratık gibi kambur oturmaya istekli olmak."

İniltisi bir kahkahaya dönüşür. "Bir de bana sor. İşimi seviyorum ama masama çakılıp kalmak beni huzursuz ediyor. Boyun ve sırt ağrılarına karşı verdiğim sürekli mücadeleden bahsetmiyorum bile."

"Bu yüzden yogaya başladım," diyorum. "Böylece mesleğimin hareketsiz yaşam tarzını sürdürebilirim."

"Aynen. Yoga yapmıyorum ama yine de karşı değilim. Hava iyi olduğunda Central Park'taki baraj gölünün etrafında koşuyorum ve haftada yaklaşık beş kez Doğu Yetmiş Dördüncü ve Üçüncü Cadde'deki spor salonuna gidiyorum."

"Anlayabiliyorum," diye mırıldanıyorum, omuzlarının genişliğine bakıyorum, sonra yumruğuma öksürüyorum. "Sen yazılım mühendisisin, değil mi?"

Bana meraklı bir bakış attı. "Evet. Birkaç finans şirketi için serbest çalışıyorum. Bu yüzden teslim tarihlerinin baskısını, diğer her şeyi bir kenara bırakıp işin sizi tüketmesine izin verme ihtiyacını anlıyorum."

"Kesinlikle!" Bunu anlaması beni açıklayamadığım bir şekilde heyecanlandırıyor. "Ailem çalışma alışkanlıklarımın sağlıksız olduğundan endişeleniyor ama bu konuda tatmin edici bir şey de var, biliyor musun?"

Başını sallıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. "Bir projeye kendini tamamen kaptırmanın getirdiği yoğun odaklanma gibisi yoktur."

Gözlerimi ondan alamıyorum. Sohbetin sürpriz bir şekilde değiştiği ve karşınızdaki kişiyle aniden daha derin bir bağ kurduğunuz o nadir, güzel anı bilirsiniz. Şu anda Theo ile aramızda böyle bir şey yaşanıyor ve bunu hisseden tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum.

"Bazen farklı bir dünyada olmak gibi," diyorum usulca. "Gerçekten sürükleyici bir rüyadan uyandığınız zamanki gibi. Çalışmayı bırakıyorum ve 'Doğru ya, burası gerçek dünya, Starsong gezegenine dönme arayışından vazgeçip Dünya'da yeni bir yuva bulmuyor' diye düşünüyorum. Sonra etrafıma bakıyorum ve dairemde tek başımayım ve konuşacak kimsem yok."

Oh, Tanrım. İsteddiğimden çok daha fazlasını itiraf ettim. Ama yüzüne baktığımda, yargılama yok, sadece anlayış var.

"Gelip benimle konuşmaktan çekinmeyin," diyor sessizce. "Saatim mola vermem için bağırdığında ve sohbet edebileceğim tek kişi kedim olduğunda böyle anlar yaşıyorum."

Verdiği yanıt o kadar korkunç derecede mükemmel ki, sadece son kısmına değinebiliyorum. "Kedin mi var? Adı ne?"

Yüzünü buruşturuyor. "Tink. Onun adı Tink." "Yani . . . ?"

"Tinker Bell, evet." Başının arkasını ovuşturuyor ve biraz utanmış görünüyor. "Yeşil gözleri var ve sevecen olsa da biraz tavırlı ve görmezden gelinmekten hoşlanmıyor."

Tanımlaması beni kıkırdattı. "Tam bir karaktere benziyor."

Gözlerini deviriyor. "Hiçbir fikrin yok. Eğer üst kattan herhangi bir çarpma sesi duyarsan, bu o demektir."

Dudaklarımı büzüyorum. "Şimdi sen söyleyince tuhaf bir şekilde sessizleştin."

"Gerçekten mi?" Yüzünü bir rahatlama kaplıyor. "Bunu duyduğuma sevindim. İçeride asla ayakkabı giymem ve gıcırdamasınlar diye döşeme tahtalarını elimden geldiğince tamir ettim."

"Harika bir iş çıkardınız. Benimkiler o kadar çok ses çıkarıyor ki sanki benimle iletişim kurmaya çalışıyorlar."

Sırıttırıyor. "Sence ne demeye çalışıyorlar?"

"Muhtemelen, yüzüme basmayı kes."

Buna gülüyor ve bana attığı bakış bir çeşit . . . düşkün? "Harika bir espri anlayışın var, Evie."

Göğsüm sızlıyor. Pop kültürüne yaptığım göndermelerin yarısını anlamasa da büyükannem bu konuda bana hep iltifat ederdi. Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Bunun "Tuhafsın" demenin kibar bir yolu olmadığına emin misin? Çünkü bunu daha önce de duymuştum."

Başını sallıyor ve ses tonu düşünceli. "Gariplikte yanlış bir şey yok."

Tam o sırada Bayan Greene'in zarif beyaz saçlarının mutfakta kaybolduğunu görüyorum. Bir yanımda bu konuşmanın nereye varacağını görmek için can atsa da, diğer yanımda etraftan dolaştığımız duygusal bölgeden korkuyor.

İkinci kısım galip geliyor ve bir adım geri çekiliyorum. "Bana bir saniye izin verin. Bayan Greene'e bir şey sormam gerekiyor."

Daire doluyor ve kalabalığın arasından yolumu bulmam gerekiyor. Mutfaka ulaştığımda Bayan Greene gitmişti ama Bay Barnes içeride, şarküteri tabağını yeniden dolduruyordu.

Kibarlık ve düşüncelerimle baş başa kalma ihtiyacı beni ilerlemeye itti. "Yardımcı olabilir miyim Bay Barnes?"

"Lütfen bana Nate de. Ve tabii, sakıncası yoksa. Her şey burada, tezgâhın üzerinde ve bittiğinde diğer yiyeceklerle birlikte yemek masasına geri dönebilir. Teşekkürler canım."

Tahta çok büyük ve küp peynirleri ve et dilimlerini özenle dizmek için zaman harcıyorum. Theo ile bu kadar kolay bağlantı kurmayı beklemiyordum ve küçük imalardan daha korkutucu olanı ona daha fazlasını anlatma dürtüsü -benim hakkımda, işim, ailem, hayatım. Buraya ona içimi dökmeye gelmedim; buraya onu baştan çıkarmaya geldim. Öyleyse neden küçük bir iltifattan sonra mutfakta saklanıyorum?

Nedenini biliyorum. Çünkü bu, sadece bu gece yansıttığım imajı değil, beni gördüğünü söyleyen türden bir iltifat. Ve pazarlık ettiğimden daha fazlası.

Birkaç dakika sonra birinin mutfaka girdiğini duyuyorum. Bay Barnes-Nate'i görmeyi umarak döndüm ama gelen Theo'ydu.

Ondan kaçtığımı düşünmesini istemediğim için hızlıca, "Birazdan çıkıyorum," diyorum. "Sadece bunu bitiriyorum."

"Sorun değil." Alet kemerinden bir tornavida çıkardı. "Hazırlıklı geldiğim için Nate benden üst dolabın menteşelerini sıkmamı istedi. Sadece bir saniye sürer."

Yaklaşıyor ve yanımdaki dolabı açıyor. Muhtemelen yolumdan çekilmeliyim ama her zamanki gibi Theo'nun yakınlığı beynimin arızalanmasına neden oluyor ve olduğum yerde donup kalıyorum. Soğuk bir orman esintisi gibi kokuyor ama vücudundan sıcaklık yayılıyor. Burası sıcak olsa da, kendimi tüylü bir battaniye gibi ona sarmak ve bir hafta boyunca uyumak istiyorum.

Menteşeyi tamir ediyor, sonra da diğerlerini kontrol ediyor. Dolabın kapağını tam başımın üzerine kapatırken, mantıklı beynim sonunda tekrar devreye giriyor ve ayaklarıma onun yolundan çekilmemi söylüyor. Gitmek için dönüyorum ama o da aynı anda kenara çekiliyor ve o karmaşada bir şekilde dengemiz bozuluyor. Theo'nun leğen kemiği doğrudan benimkine çarpıyor.

Belim tezgâha çarparak beni ona doğru hapsediyor ve o da kalçamdan tutarak üzerime düşmemek için kendini destekliyor.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin. Bunun için üzgünüm."

Ve mükemmel bir berraklık anında, harekete geçme zamanımın geldiğini anladım.

O geri adım atamadan bir elimle kolunu kavrayıp onu yerinde tutuyorum. "Sorun yok," diyorum, çarpmanın etkisiyle ve doğrudan gözlerinin içine bakmaktan biraz nefessiz kalmış bir halde.

Sanki o da nefesini tutmakta zorlanıyormuş gibi göğsü kabarıyor. Gözlerimle tekrar buluşmadan önce bakışları dudaklarıma düşüyor. "Öyle mi?"

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet."

Ve bir şekilde, ikimiz de başka bir şeye evet dediğimi biliyoruz.

Neredeyse belli belirsiz yaklaşıyor ve avucum dirseğinin kıvrımına doğru birkaç santim kayıyor. Diğer eli tezgâhı kavıyor, beni etkili bir şekilde hapsediyor, ki bu iyi bir şey çünkü şu anda olmak istediğim başka bir yer yok.

Başı bir parça eğilirken gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş durumda. "Emin misin, Evie?"

Çenemi kaldırırken dudaklarım aralanıyor. "Ben-"

"Hey, Theo! Boyuna ihtiyacımız var!" diye sesleniyor biri oturma odasından.

Theo başını kaldırır ve omzunun üzerinden bakar. Gözleri kısa süreliğine kapandı ve "Siktir" diye mırıldandı.

Sonra bakışları öylesine şiddetli bir odaklanmayla benimkine dönüyor ki tenim geriliyor.

"Henüz işimiz bitmedi." Sesi sert ve kasıtlı; tek yapabildiğim başımı sallamak.

Ve sonra gitti, beni sadece yarısı dolu bir şarküteri tabağıyla tezgâha yaslanmış halde bıraktı.

Beşinci Bölüm

T Parti eğlenceli ve diğer komşularımla ve Nate'in müzik endüstrisinden arkadaşlarıyla tanışmak güzel. Ama Theo ile bir an daha yalnız kalmak imkansız, Ya da Bayan Greene'i yakalayıp süsler için teşekkür etmek için. Ve aklımın bir köşesinde, tek düşünebildiğim Theo'nun emri.

Daha işimiz bitmedi.

Bununla ne demek istediğini bilmiyorum ama her parçam bunu öğrenmeye hevesli.

Theo'yla nihayet yollarımız tekrar kesiştiğinde şarap açacağı için mutfağa doğru ilerliyorum. Kapı aralığında duruyoruz ve bana bütün gece gönderdiği o yavaş, gizli gülümsemeyi gönderiyor, külotumu biraz nemli hissettiren gülümseme. Yüzüm ısınıyor ve ben de gülümsüyorum, ama ikimiz de geçmeden bir ses bağılıyor, "Öp! Ökseotunun altındasın!"

Bu, kırmızı payetli elbisesi kadar keyifli ve muzip gülümsemesi de ısıldayan Bayan Greene'dir.

Theo başımızın üstüne bakıyor ve lentodan sarkan küçük yaprak kümesine kaşlarını çatıyor. "Bu kesinlikle daha önce orada değildi."

Bayan Greene ve Bay Barnes'ın başını çektiği diğer komşularımız da bağırış çağırış ve tezahüratlarla bizi coşturuyor. Bu gece şarap bolca akıyor ve herkes neşeli bir ruh hali içinde.

Peki ya ben? Endişeliyim. Theo'yu öpmek istiyorum-ama bunun böyle olacağını hiç hayal etmemiştim.

Bu.

Theo bana hüzünlü bir gülümseme verdiğinde, bunun işleri nasıl değiştirdiğini anlamak için zihinsel aritmetik yapıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Normalde yapmazdım. Ama mutfakta neredeyse öpüşüyorduk ve Theo "Daha işimiz bitmedi." dedi.

Onun sözüne güveneceğim.

"Sorun değil," diyorum hızla, ona yaklaşıarak.

Bir an yüzüme bakıyor, sonra omuz silkiyor. "Pekâlâ."

Sonra eğilip yanağıma nişan alıyor, muhtemelen geri çekilmeden önce hafif bir öpücük kondurmayı planlıyor.

Ama Mariah Carey gibi giyinmedim ve eğer bu Theo Winters ile tek öpüşmemse, iyi bir öpüşme olmasını sağlayacağım.

Son saniyede, dudakları yanağımı sıyırmadan önce yüzünü tutup ağzını kendime çekiyorum.

Dudaklarım dudaklarına değdiğinde yaşadığı şoku hissediyorum, burnundan bir nefes çektiğinde keskin nefesini duyuyorum. Sonra ağzımı eğiyorum ve dilimle dudaklarının kenarını okşuyorum. Benim için açılıyor ve her şey bitiyor. Theo'nun güçlü kolları belime dolanıp beni kendine doğru çekerken alkışlar ve çığlıklar patlak veriyor. Başını eğiyor, öpücüğün açısını değiştiriyor ve daha da derine götürüyor. Tadı şarap, nane ve şekerli kurabiye gibi. Doyamıyorum.

Çok geçmeden öpüşmeyi kesiyor ve gözlerini dikmiş bana bakıyor. Etrafında alkışlayan ve ısıklık çalan herkese hızlıca bir göz attı. Boynunda bir kızarıklık beliriyor ve elimi tutuyor.

Beni kalabalığın arasından çekip çıkarırken huysuzca "Herkese mutlu Noeller," diye sesleniyor. Çıkarken Bay Barnes'a şüpheli bir bakış fırlattı. "Nate, ev sahipliği için teşekkürler."

Nate kıkırdıyor ve Bayan Greene'in onun yanında kocaman sırtıttığını görüyorum. Bana neşeli bir el sallıyor.

Koridorda ve merdiven boşluğunda birkaç kişi dolaşıyor. Theo beni onların yanından geçirip merdivenlerden dördüncü kata indiriyor ve kapısının önünde duruyoruz.

"Bu iyi mi?" Sanki yüz metre koşmuş gibi nefes nefese. "İçeri gelmek zorunda değilsin ama-"

Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. Kız kardeşimi ve büyükannemi düşünüyorum. Starsong ve Oscar the Grouch'u. Kanepeyi, ağacı ve ampulü düşünüyorum.

Mutfağını kullanmama izin verdiğini, beni yanına çağırıp onunla konuşmamı istediğini, işinizi yaşamamanın ve nefes almanın nasıl bir his olduğunu anladığını düşünüyorum.

Cevap verdiğimde sesim net ve kararlı. "Evet. İstiyorum."

Sırıltısı parlıyor, büyük ve sevimli. "Harika. Evet. Ben de." Ve sonra kapısının kilidini açmak için uğraşıyor.

Sendeleyerek içeri giriyoruz ve botlarımızı çıkarmak için acele ederken birbirimize yaslanıyoruz. Alet kemeri bir takırtı ve çingirak sesiyle yere düşüyor. Çoraplarımla ayakta durduğumda Theo bir adım üstümde yükseliyor, yüzünde ciddi bir ifade beliriyor ve omuzlarımı tutuyor.

"Ne kadar içtin?" "Bir bardak şarap. Sen mi içtin?"

"Bir buçuk bardak." Sesi rahatlamış gibi. "Sadece emin olmak istedim-"

Yanaklarını okşuyorum ve sözünü kesiyorum. "Anlıyorum. Sormak aklına geldiği için de çok sevindim. Ama beni hemen yatağa götürmezsen çılgık atacağım."

"Anlaşıldı." Kalçalarımın tutup beni yukarı kaldırıyor. Kalçalarımı beline doluyor ve beni yatak odasına taşıırken ağzımı onunkine bastırıyorum.

Evinin neye benzediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyorum ama daha sonra araştırmak için bolca zamanım olacak.

Birlikte yatağına düşüyoruz ve ben karanlık duvarları ve havada asılı duran rafları görecektik kadar uzun süre hava alıyorum. Uzun bir koluyla bana uzandı ve

başucu lambasını yakıyor. Odayı sıcacık bir ısıltıyla yıkıyor ve duvarların tunç grisi, yatak takımının ise kadife sarısı olduğunu görüyorum. Erkeksi ama modern. Yaşanmış ama temiz. Ayrıca bir not? Yatak odasında masası yok. Ofisinde uyumamak nasıl bir şey?

Ama sonra ağzı boynumda ve tüm farkındalığım dilinin ıslak kayışına ve o seksi dişlerinin nazikçe kazınmasına odaklanıyor. Bizi yuvarladığında bir çığlık atıyorum ve aniden kalçalarına sarılıyorum. Yumuşak lamba ışığında uykulu, şehvetle kararmış gözlerle bana bakıyor. Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim.

"Noel Baba'nın kucağına oturmakla ilgili şakayı burada mı yapacağım?" Ben daha iyi düşünmeden ağzımdan çıkıyor ama o gülüyor.

"Bunu taktığımı unutmuşum." Şapkayı çıkarmak için uzandı ama elimi bileğine koyarak onu durdurdum.

"Bırak kalsın. Şenlikli bir şey."

Kaşını kaldırıyor. "Noel Baba'nın yüzüne oturmakla ilgili bir şaka yapsam kızar mısın?"

"Eğer öyle demek istemediysen." Bu düşünceyle nefesim kesildi ve yüz ifadesi tekrar acıktı.

"Ciddiyim." Beni öpmek için aşağı çekerken sesi karanlıktı. "Noel Baba olduğum sürece."

Tüm bu alışveriş çok saçma ve eğer bu kadar tahrik olmasaydım gülerdim. Ama ağızlarımız meşgul ve ellerimiz birbirimizin kıyafetlerini çekiştiriyor ve çene çalma ve kıkırdama zamanı geçti.

Kemerimi bir kenara fırlatıyorum ve Theo kazağını elimden alıyor. Beyaz süs yırtılıyor ve o dehşete düşmüş görünüyor.

"Kahretsin. Yırttım-"

"Sorun değil, sıcak tutkalla yapıştırdım. Bu geceden daha uzun süre dayanması gerekmiyordu." Küstahça yorumum bir endişe selini harekete geçirdi. Theo'nun bir geceden fazla sürmemesi gerekiyordu ama ya ben daha fazlasını istersem? Kalbim de bu derme çatma kostüm gibi paramparça mı olacak?

"Bunu sen mi yaptın?" Giysinin üzerinden etkilenmiş bir bakış atıyor. "Çok yaratıcısın."

Yaratıcı olmak dünyanın en çekici özelliğiymiş gibi beni öpüyor ve dilinin benimkine dolanmasıyla tüm endişe izleri yok oluyor.

Kot pantolonumu çıkarmak ikimizin de zamanını alıyor ve bu sırada külotum da aşağı iniyor. Theo kalçamın kıvrımını okşamaya başlamadan önce sadece bir anlık utanç nöbeti geçiriyorum.

"Seni tatmak için sabırsızlanıyorum," diye geveliyor ve ben ihtiyaçtan boğuluyorum.

"Yap şunu," diye inliyorum. "Tanrım, Theo, bunun hayalini kuruyordum-"

Parmak uçları göbeğime değdiğinde bir nefes çekiyorum ve o da benim yerime düşüncemi tamamlıyor.

"Aylardır." Beni usulca okşuyor, bedenimi ona açılması için ikna ediyor. "Ben de öyle."

Beynim yetişemedi göğsümde umut çiçekleri açıyor. Bekle bir saniye. Az önce aylar mı dedi?

Ama ben daha açıklama isteyemeden bizi tekrar çevirdi. Birden dizlerim başının iki yanında duruyor. Garip ya da en azından sinir bozucu olması gereken göz temasını sürdürüyoruz, ama bu doğru hissettiriyor. Ağzını üzerimde kullanırken gözlerine bakmak doğru hissettiriyor, yüzüne karşı eğilirken bakışlarını tutmak doğru hissettiriyor ve baraj kırıldığında ve orgazm üzerime çöktüğünde o kahverengi derinliklerdeki memnun parıltıyı görmek özellikle doğru hissettiriyor.

Sonunda yatağa yığıldığımda göz temasını kesiyorum. Kurt gibi sırtarak doğruluyor ve hızla tişörtünü, kot pantolonunu ve boxer'ını çıkarıyor.

Noel Baba şapkasını takmıyor.

O prezervatif bulmak için komodini karıştırırken ben kemiksiz, mutluluktan uçmuş bir yığın halinde yatıyorum.

İri gövdesi kaslarla kaplı ve dövmele kollarından göğsüne doğru yayılıyor. Onları incelemek istiyorum.

Daha yakından, ama daha sonra ve daha iyi ışıkta. Yanmak yerine bronzlaşmış gibi görünen bir solgunluğu var. Koyu renk saçları göğsüne hafifçe dağılmış, muhtemelen -hayır, kesinlikle- şimdiye kadar şahsen gördüğüm en etkileyici penise doğru uzanıyor.

"Sen nasıl ger eksin?" Kı ının kıvrımlarına bakarken yarı kendi kendime mırıldanıyorum. Onu çizmek istiyorum, aynen böyle, Noel Baba şapkası dışında çırılçıplak, yüzü hala benim

-

"Ne demek istiyorsun?" Yanımdaki yatağa uzanıyor ve her nasılsa hâlâ üzerimde olan s tyenimi çıkarmak için sırtıma uzanıyor.

"Sen sadece ... kendine bir bak."

"Hayır, kendine bir bak." Başını göğüslerime doğru eğiyor. "Nefesimi kesiyorsun, Evie."

"Oh, lanet olsun." O yetenekli ağzını üzerimde kullanırken başka bir şey söyleyemiyorum ve dürüst olmak gerekirse, söylemesem daha iyi. Ona uzanıyorum, sikini gevşek  ekişlerle okşuyorum ve göğüs kafesime karşı iniliyor. Titreşimi göğüs boşluğuma kadar hissediyorum ve kalbimin atışını yankılıyor gibi görünüyor.

Sonunda, ben yeniden heyecanlandığımda, benden uzaklaşıyor. Prezervatifi boyundan aşağı yuvarlarken nefesim kesiliyor.

Vay anasını. Bu oluyor.

Kalçalarımın arasına diz çökerek avuçlarının yavaş hareketleriyle bedenimi okşuyor. "Bu iyi mi?" diye soruyor. "Böyle yapmak?"

"Yani sen Korkunç Kardan Adam gibi yapılı olduğun ve ben de şeker Eriği Perisi kadar olduğum için mi?"

Aman Tanrım, benim neyim var? Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama yüzündeki şaşkın ifadeyi görmeden önce değil. Kahkahasının şiddetiyle yatak sallanıyor ve alnını karnıma yaslamak için belinden eğiliyor, görünüşe göre o kadar kendinden geçmiş ki dik duramıyor.

"O kadar da komik değildi," diye mırıldanıyorum ama gülümsememek için dudağımı ısırıyorum.

Başını tekrar kaldırdığında, gözlerinden akan yaşları silmek zorunda kalır. "Sen lanet bir zevksin, Evie Cruz. Hayatım boyunca neredeydin?"

O kadar yürek parçalayıcı bir sevgiyle söylüyor ki, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Üç aydan daha uzun bir süre önce olan bir şey hakkında kesinlikle ayrıntıya girmiyorum, bu yüzden arsız bir "Alt katta mı?" ile yetiniyorum.

"Buraya taşınmana çok sevindim." Benimkinin aksine, onun sesi ciddi. Ve sonra üzerime eğiliyor, geniş omuzlarıyla ışığı engelliyor ve sikiyle merkezimi dürtüyor. "Çok memnunum."

Kollarını kavriyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve o ileri doğru bastırdıkça inliyorum. Aleti de geri kalanı gibi kalın ve ağır, ama buna o kadar hazırım ki, bana bir milyon dolar verseniz bir saniye daha bekleyemem.

Tamam, belki bir saniye. Ama o kadar.

Çünkü ona ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var. Aylardır bu anı hayal ettim ve şimdi onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu deneyimlemem gerekiyor.

O benim fantezilerimden çok daha iyi.

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde içime girerken kalçaları pompalanıyor. Geri çekildiğinde inliyorum ve her itişinde kollarını kavriyorum. Bu yoğun ve inanılmaz ve kutsal cehennem, nasıl oluyor da henüz tamamen girmiyor?

Tekrar içeri ittiğinde nefes nefese kalıyorum. "Çok büyüksün amına koyayım."

Yüzünü buruşturuyor.

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Bu bir şikayet değildi!"

Yüzüne düşen saçlarıyla bana bakıyor. Sırtışı gölgeler arasında parlak bir çizgi gibi ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu adama çok ama çok kolay aşık olabilirim. Üst kat komşum olması ya da birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyor olmamız umurumda değil. Benim harika biri olduğumu düşünüyor ve ben de onu karşı konulmaz buluyorum. Daha neye ihtiyacım var ki?

Kalçalarımız nihayet aynı hizaya geldiğinde, hırıltılı bir inilti çıkarıyor. "İnanılmaz hissediyorsun. Tanrım, Evie. Sikeyim. I . . . İyi misin?"

Neden, çorabımı kocaman şeker kamışınla doldurduğun için mi? Ama bu düşünceyi kendime saklıyorum. Gördün mü? Büyüme! Onun yerine iki elimle kışının yanaklarını kavrayıp sıkıyorum. "Ben iyiyim! Sadece hareket et. Evet, Tanrım, işte böyle. İşte böyle."

Kalçaları önce temkinli, sonra daha hızlı, ta ki ben onun itme gücüyle yatağın daha da yukarısına itilene kadar. Şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir zevk -en azından başka bir insan varken- içimde parıldayan coşku dalgaları halinde dönerken canımı kurtarmak için dayanıyorum.

Popüler kültür referansları bir yana, misyoner pozisyonu için ya o çok uzun ya da ben çok kısayım. Göğsünü göğsüme bastırdığını hissetmek için can atıyorum ama kollarındaki ve boynundaki kasların gerginliğini izlemek bile başlı başına tahrik edici.

Sonra arkasına yaslanıp kalçalarımı kalçalarının üzerine örtüyor ve bir elini belime koyarak beni tekrar tekrar kendine çekiyor. Diğer elini karnımın üzerine koyuyor ve başparmağını klitorisimin üzerine bastırarak hızlı, sıkı dairelerle beni çalıştırıyor.

Bu kombinasyon çok iyi. Başımın üstündeki battaniyeleri kavriyorum, dudaklarımdan kısa, nefes nefese çığlıklar dökülürken onun üzerinde kıvranıyorum.

"İşte böyle güzelim," diye mırıldanıyor boğuk bir sesle. "Ne istiyorsan al. Ne kadar muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı? Ne kadar mükemmel olduğunun?"

Bir şeyler geveliyorum ve başımı sallıyorum çünkü kelimeler şu anda çok zor ve yapamıyorum-yapamıyorum-

"Geliyorum." Sözcükler keskin bir nefesten ibaret ve beni anlamasına gerçekten şaşırdım. Ama yüzü lanet olası bir Noel ağacı gibi aydınlanıyor ve beni devam etmem için teşvik ediyor. "Hadi Prenses. Sende bu var. Her tarafıma gel

. . . Yesss. Aferin kızıma."

Ben onun etrafında kenetlenirken gözleri kapanıyor. Doruk noktam beni tüketiyor, düşüncelerimi yok ediyor ve bir kar fırtınası gibi bedenimi kasıp kavuruyor. Beni bu sırada beceriyor ve saniyeler içinde kalçalarımı sıkıca kavrayıp cezalandırıcı bir hızla içime giriyor.

Zihnim bulanık ama geldiği anı ezberlemeye çalışıyorum. Görünüşünü - dişlerini açmış, başı öne düşmüş, saçları gözlerinin içinde. Hissedişini-içimde kabzasına kadar sıkışmış, güçlü parmakları tenimi kazıyor. Sesi -kesik kesik bir inilti, ardından ciğerlerine girip çıkan sert nefesler.

Gözlerini açıp yüzündeki saçları silkelemeden önce ikimiz de uzun bir süre hareketsiz kaldık. Noel Baba şapkası bir noktada ondan düştü, ama ne zaman olduğunu söyleyemem.

"Çok zarıfsın," diye fısıldıyor.

Ama tek duyduğum kız kardeşimin "Yediğin kaba sışma" diyen sesi.

Altıncı Bölüm

WTheo banyodayken külotumu giyip onun gömleğini alıyorum. Hala sıcak ve onun gibi kokuyor. Şu anda ben de onun gibi kokuyorum. Sarıyorum

Bu gerçeği etrafımda fanila kadar sıkı tutuyorum.

Çok zarıfsınız, evimden çıkmamın bir habercisi gibi görünmüyor, bu yüzden etrafa göz atmak için yatak odasından çıkıyorum.

Salonun ışığı, ocağın üzerindekiyle birlikte yanıyor. Bunun dışında oturma odası karanlık, perdeler dışarıdan gelen sarı ortam ışığına karşı çekilmiş.

Görebildiğim kadarıyla, dekoru yatak odasındaki renk şemasını devam ettiriyor, bu sefer griyi vurgulayan taba ve beyaz ile. Masası kahverengi ahşap ve özel yapım gibi görünüyor. Kullanılmış kupalar ve inek figürleriyle dolu olan benimkinin aksine, onunki iki monitör, bölünmüş bir klavye, yana yatık bir fare, bir dizi hoparlör, bir mikrofon ve üzerinde gerçek ziller olan antika bir çalar saate benzeyen bir şey de dahil olmak üzere düzgün bir şekilde organize edilmiş ekipman içeriyor. Koltuğu, gözüme kestirdiğim ama bir türlü alamadığım pahalı ve ergonomik bir koltuk.

Çerçevesi tek bir fotoğraf var ama onu elime almıyorum. Bu benim için bile fazla müdahaleci hissettiriyor.

Theo'nun da bir sürü bitkisi var. En az yirmi tane. Her yerdeler; tavandan sarkıyorlar, pencere kenarına tünemişler, hatta küçük beyaz saksılar içinde masasının etrafına yerleştirilmişler. Ve gelişiyorlar. Bakıcılık yetenekleri için daha fazla kanıtı ihtiyacım olsaydı, işte tam burada.

Mutfağı tertemiz, bu da beni hem heyecanlandırıyor hem de ondan biraz nefret etmeme neden oluyor. Aletler paslanmaz çelik, dolaplar siyah ve fırçalanmış metal armatürlü, benim mutfağımdaki eskimiş meşe dolaplardan çok daha modern. Backsplash, benimkinin tersi olan beyaz kalafatlı koyu gri metro karoları.

Ve aynen dediği gibi, duvardan çıkıntı yapan ekstra bir tezgah var.

Bayıldım.

Burada onunla vakit geçirdiğimi hayal ediyorum. Onun dairesi benimkinden çok daha fazla ev gibi hissettiriyor. Ya mutfağını kullanma teklifini kabul etseydim, odaklanmış iş koşturmaları arasında onunla sohbet etseydim? Ya ikimiz de Yummy Thai'den özel bir öğle yemeği sipariş etsek ve onun küçük yemek masasına otursak?

"Vay anasını!"

Kanepeden gelen ani bir hareket beni yerimden sıçratıyor. Sobanın ışığında yeşil gözler parlıyor ve bir elimi göğsümün üzerine bastırıyorum.

Bu onun kedisi, Tink.

Kalp atışlarım sakinleştğinde, onu ürkütmek istemediğim için yavaş ve dikkatli adımlarla kanepeye doğru ilerliyorum. Gri renkte ve çevresiyle mükemmel bir uyum içinde. Acaba hangisi önce geldi, kedi mi yoksa renk düzeni mi?

"Merhaba, Tink." Elimi uzatıyorum, avuç içim yukarı bakıyor. "Ben Evie."

Kedi parmak uçlarımı iyice kokluyor, muhtemelen sahibini kokluyor - Ev arkadaş mı? Hizmetçisini mi? Serf? - üzerlerinde. Sonra yanağını tırnaklarıma sürmeye tenezzül ediyor ve ben de bunu kulaklarının arkasını kaşımak için bir davet olarak kabul ediyorum.

Mırlamaya başlıyor ve ben de gülümsüyorum. "Peki ya biz?"

Sarsıldım. Theo koridorun girişinde boxerları, çorapları, dövmeleri ve başka hiçbir şeyiyle duruyordu. Gerçekten de sessizce yürüyor. Kazağını tutuyor, beyaz süsünü parmaklarının arasından geçiriyor ve yakasından

ayrıldığı yeri inceliyor.

Sertçe yutkunuyorum ve soruyu ona tekrarlıyorum.
"Peki ya biz?"

"Bu gömleğin bu geceden daha uzun süre dayanmayacağını söylemiştin." Kazaktan başını kaldırıyor ve tepedeki ışık gözlerini gölgede bırakıyor. "Bir geceden daha uzun sürecek mi?"

Soruyor olmasının bir anlamı olmalı ama bunun ne olabileceğini tahmin etmekten bile korkuyorum.

Omuz silkiyorum ve ses tonumu yumuşatıyorum. "Sana kalmış dostum."

Gömleğini masasındaki sandalyenin arkasına asıyor ve bana doğru ilerliyor. Yüzümü kavrayarak gözlerimin içine bakıyor ve sakın bir sesle, "Bak, geçmişte bana kelimelerimi daha fazla kullanmam gerektiği söylendi. Hâlâ üzerinde çalışıyorum ama inan bana bunu ne kadar uzun zamandır istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Gerçekten mi?" İstesem de gözümü ondan alamazdım. Son birkaç aydır kafam o kadar karıştı ki, aşkımın tek taraflı olduğundan o kadar emindim ki...

Yüzünde sabırlı bir ifade var. "Buraya taşındığınız günden beri. Hatırlıyor musun?"

"Nakliyecilerin kanepemi merdivenlerden çıkarmasına yardım ettiğini mi? Tabii ki biliyorum. Bu komşuluk görevinin ötesine geçti."

Başparmağı yanağımı okşuyor. "O kısmı değil. Sonrasında. Sana çıkma teklif etmeye çalıştığımda." Şok ses tonumu renklendirdi. "Ettin mi?"

"Kahve istersen demeye başladım ama sözümü kestin."

Alnımı tokatladım. "Ben de sadece çay içerim dedim.

Kahretsin! O anda kahve içmek isteyip istemediğimi sorduğunu sandım. Ya da belki civarda bir kafe önerecektin. Seninle çıkmak istediğimi değil."

Tüm bu etkileşimi ve o zamandan beri olanları yeniden düşünüyorum. Ama o gülümsüyor ve rahatlatıcı bir okşayışla kollarımı aşağı yukarı ovuyor.

"Evie," diyor usulca. "Benimle çıkmak ister misin?"

Neden bu soru beni bu gece yaptığımız diğer her şeyden daha çok korkutuyor?

Belki de aslında istediğim şey bu olduğu için ve daha fazlasına sahip olma şansım olmadığı için kendime daha azına razı olabileceğimi söyledim.

Ama ya yaparsam? Ya yaparsak?

"Evet." Fısıltı gibi çıkıyor ve daha güçlü bir şekilde tekrar söylüyorum. "Evet, seninle çıkmak istiyorum Theo."

Kollarını bana sımsıkı sarıyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. "Çok şükür."

Büyük omuzlarını kavriyorum ve gülüyorum. "Kelimeleri ağızımdan aldın."

Ama o doğrulurken, bakışlarım onun hemen ötesindeki bir şeye takılıyor; Tink tam o anda saklandığı yerden çıkmasaydı daha önce fark edeceğim bir şeye.

Kare yemek masasının üzerine serpiştirilmiş bir alet koleksiyonu dışında evindeki her şey derli toplu. İlk başta bunların alet kemerinden çıkardığı ekstralar olduğunu düşünmüştüm ama şimdi görüyorum ki tipik ev onarımları için gerekli olmayan bazı son derece özel eşyalar var.

Yuvarlak ahşap saplı yarım düzine garip şekilli metal bıçak gibi, hepsi de açılmış bir deri tabakasına yayılmıştı. Ya da küçük plastik kaplar içindeki boya seti ve yanındaki birkaç temiz, ince detaylı fırça gibi.

Loş ışıktaki malzeme tablosuna bakarak yaklaşıyorum. Bir kroşe kancası ve süslü bir makas da var.

Ve hepsinin ortasında, bir makara kırmızı naylon ip.

Nefes alıyorum.

"O sendin." Makarayı aldım ve dönüp ona baktım. "O sendin!"

Kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Tabii ki bendim. Bekle. . . Bilmiyor muydun?"

Kalbim hızla çarpıyor ve zar zor doğru düşünebiliyorum. "Ben nereden bileyim?" Acı dolu bir inilti olarak çıkıyor.

"Partide demiştin ki ..." Yüz hatları aydınlanırken sözünü yarıda kesiyor. "Birinin tatlı bir şey yaptığını ve ona bir teşekkür hediyesi pişireceğini söylemiştin." Kıkırdıyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Utangaçlık yapıp en sevdiğim tatlıyı öğrenmeye çalıştığını düşünmüştüm - bu arada, limonlu çubuklar."

"Coy?" Makarayı ona doğru sallıyorum. "Benim naz yapabilecek cesarete sahip olduğumu düşündüren ne?"

Yüz hatlarının her yerine eğlence kazınmış. "Kim olduğunu sandın?"

"Bayan Greene!" Sandalyelerden birine yığıldım.

Bunu düşünürken dudağını ısıyor, sonra başını sallıyor. "Evet, bunu anlayabiliyorum. Bu yüzden mi partide onunla konuşmaya çalışıyordun?"

"Evet, ama onu asla yakalayamadım. Söz açılmışken, onun ve Bay Barnes'ın ökseotunun altında bizi tuzağa düşürmek için nasıl bir komplo kurduklarını konuşabilir miyiz?"

Şimdi utangaç görünüyor ve ensesini ovuşturuyor. Bu hareket göğüs ve kol kaslarını heyecan verici derecede öne çıkarıyor.

"Bu muhtemelen benim hatam," diye itiraf ediyor. "İkisi de sana olan büyük aşkımlı biliyor."

Kollarımı kavuşturup sandalyede arkama yaslanıyorum. "Ve eminim Bayan Greene sana aşık olduğumu tahmin etmiştir. Şu sinsî kadın!"

Sonra aletlere tekrar bakıyorum, söylediği her şeyin tartışılmaz kanıtı.

"Anlamadığım şey neden?" Ona geri dönüyorum. "Neden bütün bunları benim için yapıyorsun? Ve neden sadece bana söylemiyorsun?"

Diğer sandalyeyi çekip yanıma oturdu. "Nedeni, bana süs eşyalarının depoda olduğunu ve onları almaya vaktin olmadığını söylemiş olman. Sana söylemedim çünkü geçen gün seni rahatsız ettiğim için kendimi kötü hissettim."

Sen çalışırken. Her getirdiğimde kapıyı çalarak seni bir kez daha rahatsız etmek istemedim. Ayrıca ... benim olduğumu bildiğini düşündüm ve bunun romantik olduğunu düşüneneğini umdum."

Ellerimi ısınmaya başlayan yanaklarıma bastırıyorum. "Beni telaşlandıran kesinti değil, sendin. Kapımda belirdin, çok lezzetli görünüyordun, çok yetkin ve arkadaş canlısıydın ve ben tam bir karmaşa içindeydim."

Kaşlarını çattı. "Hayır, değildin."

Alay ettim. "Evet, öyleydim. Kirli saç, sütyen yok, lavaboda bulaşıklar? Bunlar bir şey çağrıştırıyor mu?"

Başını eğiyor ve utanmış gibi şakağını ovuşturuyor. "Sütyen giymediğini fark etmiş olabilirim ama açıkçası gerisini fark etmedim. Güzel göründüğünü düşündüm çünkü sen her zaman güzelsin ve seni gördüğüm için çok heyecanlıydım, kullanılmış bulaşıklar gibi bir şey dikkatimi dağıttı. Yemek yediğini biliyorum Evie."

Gözlerimi kırıştırıyorum, hâlâ bir noktaya takılmış durumdayım. "Her zaman güzel göründüğümü mü düşünüyorsun?"

"Evet." Şaşkın görünüyor, sanki bu o kadar bariz bir şey ki neden bunu tartıştığımızı anlayamıyor.

Onunla tartışmak, hayır, onunla her karşılaştığımda köprü altında gizlenen bir trol gibi kesinlikle korkunç göründüğümde ısrar etmek dilimin ucunda, ama

...

Güzel ve prenses kelimelerinin yanı sıra -bu beni ürpertiyor- iyi kız kelimeleri de aklıma geliyor.

Belki de onu hatalı olduğuna ikna etmek bana düşmez.

Ama hala açıklığa kavuşturmasını istediğim bir şey daha var. "Yani benim Mariah Carey kostümüm değildi "Şehvetten aklını mı kaçırdın?"

Neredeyse boğuluyordu. "Ne dedin? Hayır. Yani, bu gece inanılmaz g ö r ü n ü y o r d u n , beni yanlış anlama. Ama hayır,

Evie, dar bir kıyafet giydin diye birdenbire seninle seks yapmak istediğime karar vermedim."

"O zaman neden bu gece?" Bastırıyorum. "Bana hiç ipucu vermedin-" El işi malzemeleriyle kaplı masaya bakıyorum. "Oh. Sanırım verdin."

Gülüyor ve beni kucağına çekiyor. Üzerine oturduğumda gözlerinin içine daha iyi bakabiliyorum ve kollarını belime dolaması hoşuma gidiyor. Bu rahat bir hareket, cinsel değil, sanki sadece beni yakınında tutmaktan hoşlanıyor gibi.

"Öncelikle, bana iş projenizin tamamlandığını söylemiştiniz. Meşgul olduğumu biliyorum ve yoluna çıkmak istemedim. Başka bir şey için ..." Omuz silkiyor. "Aynı binada yaşıyoruz. Eğer sen de aynı şekilde hissetmiyorsan seni rahatsız etmek istemedim."

"Ve sonra seni tüm komşularımızın önünde öptüm."

Bu anı beni irkiltiyor ama sırtıışı kocaman.

"Eminim öyledir."

Yanımızdaki masanın üzerinde duran aletlere bakıyorum. "Bunlar ne için?"

"Ah." Beni ayağa kaldırıyor, sonra ayağa kalkıyor ve beni yatak odasına götürüyor. "Bugünün süsü için büyük bir planım vardı, ama yontma becerilerimin biraz paslı olduğu ortaya çıktı. İlk birkaç deneme kırıldı ve partiye gittiğimde sonuncusunun boyası hâlâ kuruyordu. Tink'in onunla uğraşmasını istemedim, o yüzden yatak odasında."

Işığı yakıyor ve şifonyerin üstünden bana bir şey uzatıyor.

Avucumun içine sığan oyma ahşap bir ren geyiği.

Gözlerim yaşardı.

Theo'nun gözleri telaşla açılır. "Evie, sen-"

Başımı sallıyorum, süsü incelerken ona sessiz olmasını işaret ediyorum. Ne söylemek istediğimi anlamam bir anımı alıyor.

"Ağacımı süslemememin tek nedeni işimin son teslim tarihi değildi." Sesim kısık bir şekilde ona

büyükannem ve bu binaya taşınmama neden olan koşullar. Beni yatağın kenarına oturtuyor ve dinlerken sıcak, rahatlatıcı bir elini dizimde tutuyor.

Tüm bu süre boyunca küçük ren geyiğini tutuyorum ve neredeyse bitirdiğimde süsü yukarı kaldırıyorum.

"Büyükannemin böyle bir ren geyiği vardı. Tahtadan değil, sanırım iğneyle keçeleştirilmişti ama en sevdiklerimden biriydi. Bunu gördüm ve bana çok şey hatırlattı ..."

Devam edemem ama buna ihtiyacım da yok gibi görünüyor. Theo başını eğiyor ve tekrar kaldırdığında kendi gözleri biraz ıslak görünüyor.

"Ben-" Durdu ve boğazını temizledi. "Büyükannen için üzgünüm. Ama bana söylediğin için teşekkür ederim. Hiçbir fikrim yoktu."

"İşte bu kadar." Gözlerimi siliyorum. "Gerçek nedeni bilmiyordun ama yine de yaptın. Sırf Noel ağacım çıplak kalmasın diye bana ellerinle beş güzel, düşünceli süs yaptın. Aynı anda hem bu kadar seksi hem de bu kadar tatlı nasıl olabiliyorsun?"

Kıkırdıyor. "Daha işim bitmedi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Fark etmedin mi? Kar tanesini Noel'den on iki gün önce kapınıza koydum."

Çenem düştü. "Beni on iki mi yapacaksın?"

Başını sallıyor ve ben de kollarımı ona sımsıkı sarılıyorum.

"Benim için de iyi oldu," diye itiraf ediyor saçlarıma doğru. "Yaratıcılığımla yeniden bağlantı kurmak. Dediğim gibi, ellerimle çalışmaktan hoşlanıyorum ve muhtemelen buradaki mobilyaların bazılarını inşa ettiğimi söyleyebilirsiniz. Bugünlerde tüm zamanımı bilgisayar başında geçiriyorum ve o yönümü özledim. Ama bu sadece bir bonus oldu. Asıl hediye senin için bir şeyler yapmaktı."

Yanağına şapırtılı bir öpücük konduruyorum. "Sana hayatında yiyebileceğin en güzel limonlu kekleri yapacağım."

tadı."

İnlerken gözleri geri döner. "Sabırsızlanıyorum." "Unlu mamullerin de seni

Böyle inle," diye takılıyorum ve bakışları kararıyor.

"Seninle ilgili her şey beni inletiyor."

"Kirli bulaşıklarımı bile mi?"

"Sana söyledim, temizlik yapmayı seviyorum."

Şimdi inleme sırası bende. "Sanırım bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en seksi şey."

Beni yatağa çekerken kıkırdıyor.

Bir saat sonra, tamamen çıplak bir şekilde yorganın altında yatıyoruz. Theo'nun kolu belime dolanmış, başı yastığına dökülen saçlarımın üzerinde duruyor. Sırt üstü yatmış, küçük ahşap ren geyiğini tutuyor ve parmak uçlarımı, her biri Theo'nun kendi elleriyle oyduğu aletlerin bıraktığı çıkıntıların üzerinde gezdiriyorum.

Benim için.

"Adını ne koyacaksın?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Ökseotu."

Ren geyiğini başımızın üzerine kaldırarak onu öpmek için yüzümü çeviriyorum.

Sonsöz

Noel Günü

A Bir hafta sonra, kanepemde oturmuş ağacıma bakıyorduk. Theo'nun on iki süsüyle süslendi. Ayrıca Funko Pop figürlerim de asılı.

düğümlemiş kırmızı naylon kordondan yapılmış küçük koşumlarla. Diğerlerinin yanı sıra Storm, Loki ve Prenses Leia da var. Ve tabii ki Starsong.

Ağaç şenlikli ve aptalca görünüyor ve şimdiye kadar aldığım en düşünceli hediyeği temsil ediyor.

Sehpamın üzerindeki tabakta limonlu çubukları yiyoruz. Son bir hafta içinde üçüncü kez pişiriyorum. Theo'nun bunlardan bıkağından endişeleniyorum ama bunun asla olmayacağına yemin ediyor.

Olursa, onun için pişirecek yeni bir şeyler bulurum.

Annesinin New Jersey'deki evine gitmeden önce sessiz bir anı paylaşıyoruz; orada annesiyle, iki kız kardeşiyle ve onların aileleriyle tanışacağım. Dün gece onu teyzemin Queens'teki büyük Noel arifesi partisine götürdüm ve tüm geniş ailemle tanıştı. Theo her zamanki gibi sevimli ve yardımseverdi, tüm hediyeleri ve yiyecekleri tek seferde eve taşıyarak ailemin gönlünü anında fethetti.

Amcamı görmenin garip olacağından endişeleniyordum ama sonra bana ve tüm kuzenlerime evin satışından elde edilen çekleri sundu. Benimki iki kat daha fazlaydı.

Büyükanneme son yıllarında bu kadar iyi baktığı için teşekkür ettiğini söyledi. Bu hiç beklenmedik bir şeydi ve birkaç ay önceki şüpheli davranışını tam olarak telafi etmedi ama Theo'nun yanımda olması beni rahatlatmış ve geçmiş yerine geleceğe bakmam gerektiğini hatırlattı.

Gecenin sonunda kız kardeşim April beni kenara çekerek fısıldadı: "Yanılmışım! O kesinlikle iyi bir seçim."

Güzeldi ama duymama gerek yoktu. Zaten biliyordum.

"Tekrar ne zaman çalışmaya başlıyorsun?" diye soruyor şimdi bana. Şekerli-ekşi bir limonlu bar ısırtığı yutuyorum ve onu çayla yıkıyorum.

"Bir sonraki projemi Ocak ayının başında alacağım," diyorum ona. "Ve ondan sonra Sanırım ücretlerimi yükseltebilir ve daha az iş alabilirim."

Bir sırtıma yüzünü ikiye bölmekle tehdit ediyor.

"Ciddi misin?" "Vay canına. Neden bu kadar heyecanlı görünüyorsun?"

"Sadece-" Başını sallıyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Bir şey söylemek istemedim, ama ... serbest çalışan bir işkolik olarak, tükenmen konusunda endişeliyim. Bu yüzden iş yükünü azaltmayı planladığımı duyduğuma sevindim. Hepsi bu kadar. Yapmayı seçtiğin her şeyi destekleyeceğim, ama seni önemsiyorum, Evie. Önemsemekten de öte. Sana aşık oluyorum. Ve . . . Kahretsin. Artık konuşmayacağım."

Ağzına bir limonlu çubuk tıktırıyor ama bu beni yüzünü kendime doğru çekmekten ve kapalı dudaklarına bir öpücük kondurmaktan alıkoymuyor. Onun içten itirafı benim de kendi duygularımı itiraf etmemi kolaylaştırıyor.

"Ben de sana aşık oluyorum." Sesim alçak çıkıyor ve çiğnemeyi bitirirken bakışları benimkilerden ayrılmıyor.

"Mutlu Noeller, güzelim." Saçlarımı bir kulağımın arkasına tararken gözleri yumuşacık.

Gülümsüyorum. "Mutlu Noeller, Noel Baba."

Kahkahasının zengin, keyifli sesi beni ayak
parmaklarımın ucuna kadar ısıtıyor ve aniden kendimi
evimde hissediyorum.

TEŞEKKÜRLER

Bu hikaye üzerinde çalışırken çok eğlendim ve umarım siz de benim yazarken eğlendiğim kadar okurken eğlenmişsinizdir!

Maria Gomez'e bu şenlikli öykü derlemesinin bir parçası olma fırsatı verdiği için teşekkür ederiz.

Bunu rekor bir sürede gerçekleştirdiği için inanılmaz menajerim Sarah E. Younger'a teşekkür ederim.

Lindsey Faber'e Evie ve Theo'nun hikayesinin olabilecek en iyi hale gelmesine yardımcı olduğu için çok teşekkür ederim. Bu birlikte çalıştığımız dördüncü proje ama baştan sona ilk proje. Desteğiniz, hevesiniz ve uzmanlığınız olmasaydı bunu bu kadar çabuk tamamlayamazdım.

Evie gibi benim de Temmuz sıcağında saatlerce dizüstü bilgisayarımın başında oturup bir Noel hikayesi yazabilmem için ek çocuk bakımı sağlayan eşime ve kayınvalideme teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Alexis Daria, *Along Came Amor*, *You Had Me at Hola*, *Take the Lead* ve diğerk aşk romanlarının uluslararası çok satan yazarıdır. Bu romanlar birçok yayından yıldızlı eleştiriler almış ve çok sayıda ticari yayında "en iyiler" listelerinde yer almıştır.

ALEXIS DARIA'YA ÖVGÜ

Hola'da Bana Sahip Oldun için Övgü

"Seksi, zorlayıcı ve karmaşık; türün yükselen yıldızından müthiş bir aşk romanı."

-Kirkus Reviews (yıldızlı eleştiri)

"Kesinlikle mükemmel bir yaz kaçamağı."

-New York Times Editörün Seçimi

"Latinx neşesinin ve feminist eylemliliğin zaferi."

-NPR

"Jasmine ve Ashton'a doyamadım!"

-Jasmine Guillory, New York Times çoksatan yazarı

A Lot Like Adiós için Övgüler

"Büyüleyici, seksi bir roman!"

-Emily Henry, New York Times çoksatan yazarı

"The buharlı Aşk Sahneler, canlı Cast, derinden Hissedilen duygular ve eğlence duygusu, bunu kesin bir hit haline getiriyor."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"Çağdaş queer, aile odaklı romanları sevenler için mutlaka okunması gereken bir kitap."

-Library Journal (starred review)

"İkinci şans romantizmi mükemmel!"

-Tessa Bailey, New York Times çoksatan yazarı

Take the Lead için Övgü

"Bu mükemmel aşk romanı okuyucunun kalbinde dans edecek."

-Kirkus Reviews (yıldızlı eleştiri)

"Göz kamaştırıcı bir çıkış."

-Entertainment Weekly

"Canlı bir dille yazılmış."

-The Washington Post

"Stone ve Gina'nın kimyası sayfalardan taşıyor. Mutlaka okunmalı!"

-Mia Sosa, USA Today çoksatan yazarı

OTHER TITLES BY ALEXIS DARIA

Hola A Lot Like
Adiós'da Beni
Yakaladın
Along Came Amor
What the Hex (novella)
Amor Actually (antoloji)
Liderliği Al
Benimle Dans
Et
Bütün Gece Dans (roman)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.